தாங்கள் பரிநிர்வாணம் அடைவது பொருத்தமாய் இராது. சிராவஸ்தி, இராஜகிருகம், காசி, கொசாம்பி, சம்பா முதலிய பெரிய நகரங்கள் அண்மையில் இருக்கின்றன. அந்த நகர் ஒவ்வொன்றிலும் தனவான்களும் கல்விமான்களும் பிராமணர்களும் நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். இந்த நகர்களில் ஏதாவது ஒரு நகரில் தங்கள் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்தால், அப்போது அந்த நகரிலுள்ள பிரமுகர்களும் பிராமணர்களும் தங்களுடைய சடலத்தைப் பெருமையுடன் அடக்கம் செய்ய வசதியாய் இருக்கும்'' என்று சொன்னார்.

அதற்குப் பெருமான் ''ஆனந்தா! இந்த ஊர் முன்பு ஒரு காலத்தில் குசவதி என்னும் பெயரில் பெருமை மிக்க நகரமாகத் திகழ்ந்து இருக்கிறது. ஆகவே இதுபற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, குசீ நகரில் வாழும் மள்ளர்களிடம் சென்று 'நாளை அதிகாலையில் ததாகதர் நிர்வாணம் அடையப் போகிறார். முன்னரே இது விவரம் நமக்குத் தெரியாமல் போயிற்றே என்று பிறகு நீங்கள் வருந்தக் கூடாது என்பதற்காக, உங்களிடம் இது விவரத்தை ததாகதர் அறிவிக்கச் சொன்னார் என்று அவர்களிடம் தெரிவித்து வா'' என்று கட்டளையிட்டார்.

உடனே விடை பெற்றுக்கொண்டு, மள்ளர்களைச் சந்தித்து, செய்தி தெரிவிக்கும் பொருட்டுக் குசீ நகருக்கு ஆனந்தன் போனார்.

அங்கே மள்ளர் குலப் பிரமுகர்கள் ஒரு கூடத்தில் ஏதோ ஒரு அலுவல் சம்பந்தமாகக் கூடி இருந்தார்கள். ஆனந்தன் அவர்களை அணுகி ''மள்ளர் குலப் பிரமுகர்களே! நாளை அதிகாலையில் பெருமான் நிர்வாணப் பேற்றை அடையப் போகிறார். நீங்கள் எல்லாரும் வந்து கடைசியாக அவரை தரிசியுங்கள்'' என்று கூறினார்.

விவரம் தெரிய வந்ததும், மள்ளர்கள் ஆற்றொண்ணாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். தாமதியாது தம்தம் மனைவி மக்களை அழைத்துக்கொண்டு, பெருமான் சயனித்து இருக்கும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பெருமானைத் தரிசித்து வணங்கியவாறு நின்றார்கள்.

அப்போது ஆனந்தன் பெருமானிடம் ''பகவானே! மள்ளர் குலத்தில் இன்ன குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இன்னார், தம் மனைவி மக்களுடனும் உற்றார் உறவினருடனும் தங்களைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறார்'' என்று சொல்லி ஒவ்வொரு குடும்பமாக அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கடைசிச் சீடர்

இரண்டு சால மரங்களுக்கு இடையில் வடக்குத் திக்கில் தலையை வைத்து, ராஜ சிம்மம் போல், பெருமான் கம்பீரமாகப் படுத்து இருந்தார். தெற்கில் வைகாசி மாதத்துப் பூரணச் சந்திரன் தனது தண்ணொளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. மள்ளர்கள் குடும்பம் குடும்பமாக வந்து பெருமானைத் தரிசித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள்.

மள்ளர்கள் தரிசித்து முடிந்த பின்பு, சுபத்திரர் என்னும் துறவி ஒருவர் அங்கே வந்து சேர்ந்தார். இவர் ஜைன சமயத் துறவியா அல்லது வைதீக சமயத்தைச் சார்ந்தவரா என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. புத்தர் பெருமான் பரிநிர்வாணம் அடையப் போகிறார் என்பது தெரிய வந்ததும், தமக்குள்ள சில ஐயங்களை அகற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு, அவர் அங்கே வந்தார்.

வயதான அந்தத் துறவி எது பற்றியும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாமல், உண்மையை அறியும் பொருட்டு அங்கும் இங்கும் ஆச்சாரியர்களைத் தேடி அலைந்து திரிபவர். அவர் ஆனந்தனை அணுகி, ''நண்பரே! எனக்குள்ள சில ஐயங்களை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு, புத்தர் பெருமானை நாடி வந்திருக்கிறேன். அவரை நான் தரிசிக்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார்.

அதற்கு ஆனந்தன் ''நண்பரே! பெருமான் களைப்புற்று இருக்கிறார். இப்பொழுது அவருக்குத் தொந்திரவு கொடுக்கக் கூடாது'' என்று கூறினார்.

இரண்டு மூன்று முறை சுபத்திரர் வேண்டியும் ஆனந்தன் சம்மதிக்கவில்லை,

சுபத்திரர் வேண்டுவதும், ஆனந்தர் மறுப்பதும் பெருமானுக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே அவர் ''ஆனந்தா! சுபத்திரரைத் தடுக்க வேண்டாம். அவரை உள்ளே வரச் சொல். அறிவில் தேட்டம் கொண்டு வந்திருப்பவர் அவர். அவரால் எனக்கு எவ்வித தொந்திரவும் நேராது. அவர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு நான் சொல்லும் பதில்கள் அவருக்குத் திருப்தி அளிக்கும்; எளிதில் அவற்றை அவர் புரிந்துகொள்வார்'' என்று கூறினார்.

இதன் பேரில் பெருமானைத் தரிசிக்க, ஆனந்தர் சுபத்திரரை அனுமதித்தார்.

உள்ளே சென்ற சுபத்திரர் பெருமானை முறைப்படி வணங்கிவிட்டு அருகே அமர்ந்தார். ''பூரண கசியபன், மற்கலி கோசலன், அஜித கேசகம்பலன், பகுத கச்சாயனன், சஞ்சய பேலட்ட புத்தன், நிகண்ட நாதபுத்தன் ஆகியோர் மனிதன் மேலான கதியை அடைய, வெவ்வேறு வழியைக் கூறுகின்றனர். இவற்றில் எந்த வழி சிறந்த வழி? அவர்கள் துணிந்து கூறும் உண்மைகள் அறிந்து கூறப்படும் உண்மைகளாக இருக்குமோ? அல்லது அறியாமையால் தான் அவர்கள் கூறுகிறார்களா?'' என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பெருமான், ''சுபத்திரரே! அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு கூறுகிறார்களா? அல்லது தெரியாமல் கூறுகிறார்களா? என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். இப்பொழுது தருமத்தைப் பற்றி உமக்கு நான் கூறுகிறேன். கவனமாய்க் கேளும்'' என்று சொன்னார்.

''பெருமானே! கேட்கச் சித்தமாய் இருக்கிறேன்'' என்று சுபத்திரர் பதில் சொன்னார்.

உடனே பெருமான்,

''சுபத்திரரே! தூய உள்ளத்துடன் எட்டு சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகி, பிறர்பால் யார் தயையுடன் நடந்துகொள்கிறார்களோ, அவர்கள் மேலான கதியை அடைவது திண்ணம். இந்த எட்டுச் சீலங்களும் எந்தச் சமய சம்பிரதாயத்தில் காணப்படுகின்றனவோ, அந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்த மக்கள் மேலான கதியை

அடைவார்கள். இந்த எட்டுச் சீலங்களும் எந்தச் சமயத்தினரால் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லையோ, அவர்களால் மேலான கதியை அடைய முடியாது.''

இதன் பின்னர் எட்டுச் சீலங்கள் எவை என்பதை, சுபத்திரருக்குப் பெருமான் விவரித்துச் சொன்னார்.

பெருமான் சொன்ன விளக்கங்கள், சுபத்திரரின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. ஆகவே தாம் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி, பெருமானின் சீடராக விரும்புவதாகப் பெருமானிடம் சுபத்திரர் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

பெருமானும் சம்மதித்து, தீட்சை கொடுத்து அவரைப் பிக்குவாக்கி, தம் சீடராக அங்கீகரித்துக்கொண்டார். தாமே தீட்சை கொடுத்துப் பெருமான் பிக்குவாகிய கடைசிச் சீடர் சுபத்திரர்.

மகா பரி நிர்வாணம்

இதன் பின்னர் பெருமான் ஆனந்தரைப் பார்த்து,

''ஆனந்தா! ததாகதர் பரி நிர்வாணம் அடையப் போவதால், இனி வழி காட்டும் குருநாதர் இருக்க மாட்டாரே என்ற கவலையும் ஏக்கமும் நீங்கள் கொள்ள வேண்டாம். நான் மறைந்துவிட்டதாக நீங்கள் எண்ண வேண்டாம். இதுவரை உங்களுக்கு நான் போதித்துவந்த அறநெறிகளிலும் ஒழுக்க நெறிகளிலும் நான் உயிருடன் இருப்பதாக நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். அந்த நெறிகளும் ஒழுக்க நெறிகளும் ததாகதனாக அமைந்து உங்களுக்கு அவசியம் வழி காட்டும்'' என்று கூறினார்.

பிறகு அங்கு குழுமி இருக்கும் பிக்குகளை நோக்கி, ''பிக்குகளே! உங்களுக்கு ஏதாவது ஐயம் இருந்தால், இப்பொழுதே என்னிடம் கேட்டு, அவற்றை அகற்றிக் கொள்ளுங்கள். ததாகதர் உயிருடன் இருக்கும்பொழுது நமக்குள்ள ஐயங்களை நாம் அகற்றிக்கொள்ளாது போனோமே

என்ற ஒரு ஏக்கம் உங்களுக்கு இருக்கக் கூடாது'' என்று கூறினார்.

பிக்குகள் எதுவுமே கேளாது மௌனமாய் இருந்தார்கள்.

பிறகு இதே கேள்வியை இரண்டாம் முறையாக, பிக்குகளிடம் பெருமான் கேட்டார்.

அப்போதும் பிக்குகள் எதுவும் கேட்காமல் மௌனமாய் இருந்தார்கள்.

மூன்றாவது முறையாகக் கேட்டபோதும் பிக்குகள் மௌனமாய் இருந்தார்கள்.

இந்த நிலையைக் கவனித்த ஆனந்தன் மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப் போனார். ''பெருமானே! இந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கும் பிக்குகளுக்குத் தருமம்பற்றியோ சங்கம்பற்றியோ எத்தகைய ஐயமும் இல்லை'' என்று சொன்னார்.

''ஆம் ஆனந்தா! உண்மைதான். இந்த ஐநூறு பிக்குகளுக்கும் தருமம்பற்றியும் சங்கம்பற்றியும் எத்தகைய ஐயமும் இல்லை என்பதை நான் அறிவேன். இவர்கள் அனைவருக்கும் நிர்வாணப் பேறு அவசியம் கிட்டும் இறுதியில் சங்கத்தில் சேர்ந்தவராயினும் சரி, அவருக்கும் இனிப் பிறவித் துன்பம் ஏற்படாது'' என்று பெருமான் கூறினார்.

இதன் பின்னர் பிக்குகளை நோக்கி,

> ''என் அருமைப் பிக்குகளே! பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கையால் உண்டான எந்தப் பொருளுக்கும் அழிவு உண்டு. இதை எப்பொழுதும் நினைவில் இருத்திக் கொண்டு, விழிப்புடன் இருங்கள். நிர்வாணப் பேற்றை அடைவதற்கு, உண்மையோடும் ஊக்கத்தோடும் உறுதியோடும் முயலுங்கள்'' என்று சொன்னார்.

இதுதான் புத்தர் பெருமான் உபதேசித்த கடைசி உபதேசம்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கூறிய பின்னர், ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நான்கு ஞான நிலைகளைப் பெருமான் கடந்தார். அதன் பின்னர் இடம், எண்ணம், உணர்வு, பேதாபேதம் முதலிய நிலைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் கடந்து, நிர்வாணப்

பெரும் பேற்றைப் பெருமான் அடைந்தார். அதாவது பிறவாத ஒரு பெரு நிலையை எய்தினார்.

அப்போது ஆனந்தன், அருகில் இருக்கும் பிக்குவை நோக்கி, ''பெருமை வாய்ந்த அனுருத்தரே! பகவான் கால மாகிவிட்டார்'' என்று கூறினார்.

அதற்கு அனுருத்தர், ''ஆனந்தரே! பகவான் காலமாக வில்லை. உணர்ச்சிகளையும் எண்ணங்களையும் கடந்த ஒரு பேரின்ப நிலையை அவர் எய்தி இருக்கிறார்'' என்று பதில் சொன்னார்.

புத்தர் பெருமான் வைகாசி மாதம் முழுமதி நாள் அன்று அதிகாலையில் மகா பரி நிர்வாணம் எய்தினார். அப் போது அவருக்கு வயது எண்பது பூர்த்தியாகி, எண்பத் தோராவது வயது தொடங்கியது எனலாம். புத்தர் பெரு மான் இந்த மண்ணுலகில் எண்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து இருக்கிறார்.

பெருமான் நிர்வாணம் அடைந்துவிட்டார் என்பது தெரியவந்ததும், பரிபக்குவம் அடையாத பிக்குகள் சிலர் வாய்விட்டு அரற்றி அழத் தொடங்கினார்கள். ''அண்ணல் எங்களைவிட்டுப் பிரிந்துபோய்விட்டாரே! உலகின் ஒளி அணைந்துவிட்டதே! இனி எங்களுக்கு யார் வழிகாட்டு வார்கள்?'' என்று புலம்பினார்கள்.

அனுருத்தர் போன்ற முதிர்ச்சி அடைந்த பிக்குகள் அழ வில்லை. அழுகிற பிக்குகளை அழைத்து, ஆறுதல் சொல்லி, தேற்றினார் அனுருத்தர். ''பிக்குகளே! பெருமான் நமக்குச் செய்திருக்கும் போதனையை நீங்கள் இதற்குள் மறந்து போனீர்களா? உற்றார் உறவினர் அனைவரையும் நாம் விட்டுப் பிரிய நேரும் என்ற உண்மையை நீங்கள் அறியாத வர்களா?'' என்று சொன்னார்.

இதன் பின்னர் அனுருத்தரும் ஆனந்தரும், சமய சம் பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடிக்கொண்டிருந் தார்கள்.

பொழுது புலர்ந்ததும், அனுருத்தர் ஆனந்தரிடம், ''பெருமான் நிர்வாணப் பேரின்ப நிலை அடைந்துவிட்ட

செய்தியை, குசீ நகரத்தில் வாழும் மள்ளர்களிடம் தெரிவித்து வாரும். பெருமானுடைய சடலத்தை, அடக்கம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை அவர்கள் செய்யட்டும்'' என்று கூறினர்.

அதன்படி ஆனந்தர் புறப்பட்டுச் சென்று, மள்ளர்களிடம் விவரத்தைத் தெரிவித்தார்.

அடக்கம் செய்தனர்

விவரம் தெரியவந்ததும், அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு, மள்ளர்கள் உபவர்த்தனம் என்னும் சால மரச் சோலைக்கு விரைந்தார்கள். ''மேன்மையானவர் மறைந்துவிட்டாரே! நன்மை புரிவதில் நாட்டமுடையவர் நம்மைவிட்டுக் காலமாகிவிட்டாரே! உலகின் ஒளி அணைந்து போய்விட்டதே!'' என்று புலம்பினர்கள்.

பின்னர் பூமாலைகள், சந்தணம் முதலிய நறுமணப் பொருள்களையும் கோடித் துணிகள் முதலியவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு சால மரச் சோலையை அடைந்தார்கள். இன்னிசைகள் முழங்க, புத்தருக்குத் தாங்கள் கொணர்ந்திருக்கும் நறுமணப் பொருட்களைக்கொண்டு அலங்காரம் செய்தார்கள். பிறகு இசைக் கருவிகளை முழக்கியும், புத்தர் பெருமானுடைய புகழைப் பாடியும் பெருமைப்படுத்தினர்கள். 'இன்று அடக்கம் செய்யலாம், இன்று அடக்கம் செய்யலாம்' என்று நினைத்து நினைத்து, ஆறு நாட்கள்வரை, புத்தரின் திருமேனியைத் தீப்படுத்தாமல் மள்ளர்கள் வைத்திருந்தார்கள்.

பிறகு ஏழாம் நாளன்று மன்னர் தலைவர்கள் எட்டுப் பேர் எழுந்து, நீராடிவிட்டுப் புத்தாடை அணிந்துகொண்டார்கள். பிறகு புத்தருடைய திருமேனியை அடக்கம் செய்யும் பொருட்டுத் தூக்கப் போனர்கள். ''பெருமானின் திருமேனியை நகரின் தென்புறத்தில் அடக்கம் செய்யலாம்'' என்னும் கருத்துடன் அவர்கள் தூக்கினர்கள்.

அவர்களால் தூக்க முடியவில்லை. ஆச்சரியமடைந்த அவர்கள் அனுருத்தரிடம் சென்று, "பெரியவரே! பெருமானின் திருமேனியை எங்களால் தூக்க முடியவில்லையே! காரணம் என்ன?" என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு அவர் "நீங்கள் தென்புறத்தில் அடக்கம் செய்யும் கருத்துடன் தூக்க முயன்றீர்கள். ஆனால் தேவர்களின் கருத்து வேறு விதமாய் இருப்பதால்தான் உங்களால் சடலத்தைத் தூக்க முடியவில்லை" என்று பதில் சொன்னார்.

"தேவர்களின் கருத்து என்ன?" என்று மள்ளர் தலைவர்கள் வினவினார்கள்.

"பெருமானின் திருமேனியை வடதிசையில் அடக்கம் செய்ய வேண்டும் என்பது தேவர்களின் விருப்பம்" என்று அனுருத்தர் தெரிவித்தார்.

"அதன்படி ஏற்பாடு செய்கிறோம்" என்று சம்மதித்த மள்ளர் தலைவர்கள் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். பெருமானின் திருமேனி செல்லவேண்டிய வடபுறத்து வழிகள் அனைத்தையும், மள்ளர்கள் திருத்தமாக அலங்கரித்தார்கள்.

பிறகு தேவர்களின் விருப்பப்படி, பெருமானின் திருமேனியை வடதிசையில் அடக்கம் செய்யும் பொருட்டு, சுமந்துகொண்டு, மள்ளர் தலைவர்கள் புறப்பட்டார்கள்; இன்னிசைகள் முழங்கின. ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் வடதிசையில் புறப்பட்டார்கள். மந்தார மலர்களைக் கொண்டு, தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். முதலில் நகரத்தின் வடக்குவாயில் வழியாக நகரத்துக்குள் எடுத்துச் சென்று, நகரின் நடுப் பாகத்தை அடைந்த பின்னர், அங்கிருந்து கிழக்குப் பக்கம் திரும்பி, கிழக்கு வாயிலின் அருகே இருக்கும் மகுடபந்தனம் என்னும் பெயருடைய கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் திருமேனியை இறக்கினார்கள்.

பிறகு ஆனந்தரிடம் "இனி என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று மள்ளர்கள் தலைவர்கள் கேட்டார்கள்.

"சக்ரவர்த்தி ஒருவருக்குச் செய்யும் மரியாதைகளைச் செய்து திருமேனியை அடக்கம் செய்ய வேண்டும்" என்று ஆனந்த தேரர் பதில் சொன்னார்.

''அதன்படி செய்கிறோம்'' என்று மள்ளர் தலைவர்கள் கூறினார்கள்.

பிறகு புத்தர் பெருமானின் திருமேனியைத் துணியாலும் பருத்திப் பஞ்சினாலும் ஒன்றின்மீது ஒன்றாக ஐநூறு தடவை சுற்றினார்கள். அதன் பின்னர் பெரிய ஒரு இரும்புப் பாத்திரத்தில் நிறைய எண்ணெய்விட்டு, துணியால் சுற்றின உடலை அதற்குள் தூக்கிவைத்து, மற்றொரு இரும்புப் பாத்திரத்தினால் அதை மூடினார்கள். பிறகு பாத்திரத்தைச் சுற்றி, ஈம விறகுகளை அடுக்கினார்கள்.

இவ்வாறு செய்து முடிந்ததும், மள்ளர் தலைவர் நால்வர் நீராடிவிட்டு, புத்தாடை அணிந்துகொண்டார்கள். பிறகு நெருப்பை எடுத்துச் சென்று, ஈம விறகில் நெருப்பை வளர்க்க முயன்றார்கள். தீப்பற்றவில்லை. இதைக் கண்டு ஆச்சரிய முற்ற மள்ளர் தலைவர்கள், அனுருத்த மகா தேரரை அணுகி, விவரம் என்ன என்று கேட்டார்கள்.

''கசியப மகா தேரர் வந்து, பெருமானின் திருமேனியைத் தரிசித்த பின்னர், தீப் படுத்த வேண்டும் என்பது தேவர்களின் விருப்பம்'' என்று அனுருத்த மகா தேரர் பதில் சொன்னார்.

கசியப மகா தேரர் வந்து தரிசிக்கும்வரை காத்திருக்க மள்ளர்கள் சம்மதித்தார்கள்.

கசியப மகா தேரர் ஐநூறு பிக்குகளுடன் பாவா நகரிலிருந்து, குசி நகரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது இடையே ஒரு மர நிழலில் தங்கி இருந்தபோது, ஜைனத் துறவி ஒருவரை கசியப மகா தேரர் சந்தித்தார். அந்தத் துறவியின் கையில் தேவலோகத்து மந்தார மலர் ஒன்று இருப்பதைக் கண்டு, விவரம் கேட்டார்.

அதற்கு அந்த ஜைனத் துறவி, பகவான் புத்தர் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்துவிட்டார் என்றும், அது சமயம் தேவர்கள் பொழிந்த மந்தார மலர்களில் இதுவும் ஒன்று என்றும் கூறினார்.

புத்தர் பெருமான் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்துவிட்டார் என்னும் செய்தியைக் கேட்டு முதலில் கசியப மகா

தேரர் திடுக்கிட்டார். ஆயினும் தமது பரி பக்குவ நிலையால், கசியப மகா தேரர் தமது மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண் டார். மற்ற பிக்குகளோ, பெருமான் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து போய்விட்டாரே என்று வாய்விட்டு அரற்றி அழுதனர்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் கசியப மகா தேரர் ஆறுதல் சொன்னார். அதன் பின்னர், அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, புத்தர் பெருமானை அடக்கம் செய்யும் இடத்துக்கு அவர் போய்ச் சேர்ந்தார்.

பிறகு புத்தர் பெருமானின் திருமேனியை மும்முறை வலம் வந்து, கசியப மகா தேரர் வணங்கினார். அதன் பின்னர், அவருடன் வந்திருந்த மற்ற ஐநூறு பிக்குகளும் வலம் வந்து வணங்கினார்கள்.

அனைவரும் வணங்கி, மரியாதை முதலியன செய்து முடித்த பின்னர், ஈமவிறகில் நெருப்பு தானே பற்றிக் கொண்டு எரியத் தொடங்கிற்று.

உலக மக்கள் உய்யும் பொருட்டு, நாடு முழுதும் யாத் திரை செய்து, தாம் கண்ட உண்மைகளை உபதேசித்து, தொடர்ந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் தவறாது தருமத்தைப் பரப்பி வந்த புத்தர் பெருமானின் பூதவுடல் எரிந்து சாம்ப லாயிற்று. பெருமானின் உடலில் இருந்த எலும்புகள் மட்டுமே எரியாது எஞ்சி நின்றன.

இது சமயம் வானிலிருந்து மழை பொழிந்து தீயை அவித்தது. மள்ளர்களும் நறுமண நீரினால், தீயை அணைத் தார்கள். பூமியிலிருந்தும் நீர்த் தாரைகள் பொங்கி, தீயை அணைத்தன.

அதன் பின்னர் பெருமானின் எலும்புகளை ஒரு பொன் தட்டில் எடுத்து வைத்து, குசீ நகரத்தில் இருக்கும் ஒரு மண்டபத்துக்கு மள்ளர்கள் எடுத்துப் போனார்கள். அங்கே ஓர் இடத்தில் வைத்து, மலர்களைத் தூவி வணங்கி, ஏழு நாட்கள் மள்ளர்கள் வழிபட்டார்கள்.

புத்தர் பெருமான் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்துவிட் டார் என்றும், அவரது திருமேனியைத் தீப்படுத்தி, எஞ்சி நிற்கும் எலும்புகளைக் குசீ நகரத்து மண்டபத்தில் சேகரித்து

வைத்து மள்ளர்கள் வழிபட்டு வருகிறார்கள் என்னும் செய்தி நாடுதோறும் பரவிற்று.

ஒவ்வொரு நாட்டு அரசனும் மக்களும் பெருமானுடைய தாதுக்களில் தங்களுக்கும் உரிமை உண்டு என்று சொல்லி, பங்கு கேட்கத் தொடங்கினார்கள்.

மகத நாட்டு மன்னன் அஜாத சத்துரு, வைசாலி நாட்டு லிச்சவிகள், கபிலவாஸ்துவைச் சேர்ந்த சாக்கியர்கள், சுல்லகப்பைப் பூரியர்கள், ராமகிராமத்துக் கோலியர்கள், பாவாபுரி மள்ளர்கள். வேதந் தீபத்தைத் சேர்ந்த பிராமணர் ஒருவர் ஆகியோர் உரிமை கொண்டாடி, தாதுக்களில் தங்களுக்கும் பங்கு வேண்டும் என்று கோரினர். குசீ நகரத்து மள்ளர்கள். பெருமான் எங்கள் கிராமத்தில் நிர்வாணம் அடைந்தாராதலால், தாதுக்களில் யாருக்கும் நாங்கள் பங்கு தர முடியாது'' என்று மறுத்தார்கள்.

அப்போது துரோணர் என்னும் அந்தணர் அனைவருக்கும் சமாதானம் சொல்லி, தாதுக்களை எட்டுக் கூறுகள் செய்து, உரிமை கொண்டாடிய ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கூறை வழங்கினார், கூறுபோட்டு முடித்த பின்னர், பிப்பிலி வனத்தைச் சேர்ந்த மௌரியர்கள் தங்களுக்கும் தாதுக்களில் பங்கு வேண்டும் என்று கோரினார்கள். அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, சுடலையில் எஞ்சி இருக்கும் சாம்பலை எடுத்துப் போய், அதைப் பூமியினுள் வைத்து அதன்மீது மௌரியர்கள் ஒரு சேதியம் கட்டினார்கள் அதே போல மற்ற எண்மரும் தாதுக்களைத் தங்கள் தங்கள் நகருக்கு எடுத்துப் போய், பூமிக்குள் வைத்து, அதன்மீது சேதியம் எடுப்பித்தார்கள்.

தாதுக்களை அளந்து கூறுபோட்டுக் கொடுத்த துரோணர் அதை அளந்து கூறு போடத் தான் பயன்படுத்திய படியை எடுத்துப் போய், பூமிக்கு அடியில் வைத்து அதன்மீது ஒரு சேதியம் கட்டினார். இவ்வாறு நாட்டில் புத்தர் பெருமானுக்குப் பத்துச் சேதியங்கள் ஏற்பட்டன.

பொருந்து போதியில் இருந்த மாவதர்
திருந்து சேவடி மருந்தும் ஆகுமே.

இதுவரை புத்தர் பெருமானின் வாழ்க்கையை ஓரளவு தெரிந்துகொண்டோம். இனி, பௌத்த சமயம் போற்றும் மும்மணிகளுள் தருமத்தைப்பற்றி அது கூறுவதைத் தெரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

இனம், மொழி, நாடு, காலம் இவற்றை எல்லாம் கடந்து, உலக மக்களுக்கு வழிகாட்டும் பெருமையை, விரல் விட்டு எண்ணத்தகுந்த ஒருசிலரே அடைந்து இருக்கின்றனர் அவர்களுள் புத்தர் பெருமானும் ஒருவர்.

அவருடைய வாழ்க்கையை முன் அத்தியாயங்களில் ஒருவாறு நாம் தெரிந்துகொண்டோம். அவர் செய்த உபதேசங்கள் பற்றியும் ஆங்காங்கே சிறிது தெரிந்துகொண்டோம்.

இனி அவர் போதித்த அறங்கள் யாவை?

அந்த அறங்களைக் கடைப்பிடிக்க, அவர் காட்டிய ஒழுக்க நெறிகள் யாவை?

அவர் போதித்த அறங்கள் ஒழுக்க நெறிகள் ஆகியவற்றுக்கும், மற்ற மதத்தினர் கூறும் அறங்கள் ஒழுக்க நெறிகள் ஆகியவற்றுக்கும் இடையிலே நிலவும் ஒற்றுமை வேற்றுமை யாவை?

இவைபற்றி அடுத்த அத்தியாயத்தில் சிறிது தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பௌத்த தருமம்

தம்மம் சரணம் கச்சாமி

தருமத்தை நான் சரணடைகிறேன்

பௌத்த தருமம்

அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்

உலக மக்கள் இன்று கடைப்பிடித்து ஒழுகும் மதங்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுக்குள் அடக்கலாம்.

ஒரு பிரிவு நம்பிக்கைக்கு மட்டும் முதல் இடம் கொடுக்கும் மதங்கள். இந்தப் பிரிவில் இஸ்லாமிய சமயம், கிறிஸ்துவ சமயம், ஹிந்து சமயத்தில் சைவம் வைணவம் போன்ற கிளைச் சமயங்கள், சீக்கிய சமயம் ஆகியன அடங்கும். இந்தப் பிரிவினர் கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதை முழுக்க முழுக்க நம்புபவர்கள். கடவுள் அருளினால்தான் அவருடைய திருவுளப் பாங்கின்படிதான், இந்த உலகம் நடைபெறுகிறது என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இவர்களுக்கு உண்டு.

மற்றொரு பிரிவினர், அறிவுக்கு அதாவது சுய அனுபவ ஞானத்துக்கு முதலிடம் கொடுப்பவர்கள்; ஒருவனுடைய உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் அவனவன் செய்யும் செயல்கள் தான் காரணமே யன்றி, கடவுள் காரணம் அன்று என்னும் கருத்தைக் கொண்டவர்கள். இந்தப் பிரிவில் ஜைன மதம், பௌத்த மதம், ஹிந்து மதத்தில் அத்துவைத சமயம் ஆகியன அடங்கும்.

ஆகவே அறிவுக்கு, — அதாவது ஞானத்துக்கு — முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சமயம் பௌத்த சமயம் என்பதை நினைவில் பதித்துக்கொண்டு, பௌத்த சமய அறநெறிகள் யாவை என்பதை இனிக் கவனிக்கலாம்.

மூலாதாரமான சில கோட்பாடுகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு, அவற்றுக்கு ஏற்ப, சில அறநெறிகளை வகுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு மதமும் செயல்படுகிறது.

ஆதி முதல் மனிதன் ஆதாம் கடவுளின் கட்டளையை மீறி, ஒரு கனியைப் பறித்துத் தின்று பாவம் செய்தான்.

அவன் செய்த பாவத்தின் பயனாய் — கடவுளின் கட்டளையை மீறிய தன் பயனாய் — மனித சமுதாயம் துன்பத்தை அனுபவிக்கிறது. இதை அறிந்த இறைவன், மக்கள் சமுதாயத்தின் மீது பரிவுகொண்டு, தம் புதல்வன் இயேசுநாதரை மண்ணுலகுக்கு அனுப்பி, போதனைகள் செய்வதன் மூலமும் தியாகம் செய்வதன் மூலமும் மனித சமுதாயத்தைத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தச் செய்தார். இவைதான் கிறிஸ்துவ சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள். இந்தக் கோட்பாடுகளை அடித்தளமாகக்கொண்டே கிறிஸ்துவ சமய அறநெறிகள் வகுக்கப்பட்டு உள்ளன.

ஆண்டவனே பெரியவன்; அவனுடைய விருப்பப்படி தான் இந்த உலகமும் அண்ட சராசரங்களும் இயங்குகின்றனவே அல்லாமல், மனிதனுடைய விருப்பப்படி இந்த உலகம் நடைபெறவில்லை. மனிதன் தவறு செய்யும் இயல்புள்ளவன்; மனிதனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு இடையிடையே தம் தூதர்களை ஆண்டவன் அனுப்புவான். அப்படி அனுப்பப்பட்ட திருத்தூதர்களில் நபிகள் நாயகம் முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் இறுதித் தூதர் ஆவர். மனிதனை நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு, இறைவன் நபிகள் நாயகம் அவர்களின் வாயிலாக இறக்கி வைத்த சம்பூரண இறுதி வேதம் திருக்குர்ஆன் ஆகும். அதில் கூறப்பட்டு இருக்கும் அறநெறிகளின்படி வாழும் மனிதன் மேன்மையடைவான். ஆண்டவனுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாவான்.

இவையே முஸ்லிம்களின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் ஆகும். இந்தக் கோட்பாடுகளை அடித்தளமாகக்கொண்டே இஸ்லாமிய அறநெறிகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த இரு சமயங்களும் பௌத்த சமயத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய சமயங்கள் ஆகும்.

வைதீக சமயமும் ஜைன சமயமும் பௌத்த சமயத்துக்கு முற்பட்ட சமயங்கள் ஆகும்.

ஹிந்து சமயத்தினர் கடவுள் ஒருவர் உண்டு. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களையும் இடைவிடாது செய்து இறைவன் திருவிளையாடல் புரிகிறார். பிர

மாவாக இருந்து ஆக்கல் தொழிலேயும், திருமாலாக இருந்து காத்தல் தொழிலேயும், சிவனுக இருந்து அழித்தல் தொழிலே யும் இறைவன் செய்கிறுர். ஒரு ஊரை அடைவதற்குப் பல வழிகள் உண்டு. அவற்றில் எந்த ஒரு வழியில் சென்றுலும் அந்த ஊரை அடைய முடியும். அதைப்போல, இறைவனே அடைய, பல வழிகள் உண்டு. ஞான மார்க்கம், பக்தி மார்க் கம், கரும மார்க்கம் என மூன்று வழிகள் உண்டு. அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்ப, இவற்றில் ஏதாவது ஒரு மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்து, மக்கள் இறைவனே வழிபடலாம்.

இவையே ஹிந்து மதத்தை அனுசரிக்கும் முக்கிய பிரி வினர்கள் அனைவரும் ஏக மனதாக ஒப்புக்கொண்டுள்ள ஆதாரக் கோட்பாடுகள் ஆகும். இவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டே ஹிந்து சமய அறநெறிகள், ஒழுக்க நெறிகள் ஆகியன வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

உலகில் ஆறு திரவியங்கள் அனுதி காலம்தொட்டே இருந்து வருகின்றன. இந்த ஆறு திரவியங்கள்-ஒன்றுடன் ஒன்று கலப்பதனுலும், ஒன்றுக்கு ஒன்று உதவியாக இருப்ப தாலும் உலகம் இயங்கி வருகிறது.

இந்த ஆறு திரவியங்களில் ஆன்மா என்பது ஒரு தொகுதி; மற்ற ஐந்து திரவியங்களும் ஒரு தொகுதி. ஆன்மா என்னும் திரவியம் மற்ற ஐந்து திரவியங்களோடு தொடர்பு கொள்வதனுல் ஆன்மாவில் மாசுகள் படிந்துவிடுகின்றன. இந்த மாசுகளேப் போக்கி, ஆன்மாவைத் தூய நிலேயில் வைத்துக்கொள்வதே முக்தி எனப்படும். கடும் தவம் முதலிய வற்றுல்தான், ஆன்மா தூய நிலேயை அடைய முடியும்.

இவையே ஜைன சமயத்தின் அடிப்படைக் கோட் பாடுகள். இவற்றை அடித்தளமாகக் கொண்டுதான் ஜைன சமய அறநெறிகளும் ஒழுக்க நெறிகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஜைன சமயம், வைதீக சமயம் ஆகியவற்றின் கோட் பாடுகள் இந்திய மண்ணில் வேரூன்றிப் போயிருந்த காலத் தில்தான், புத்தர் பெருமான் அவதரித்து, போதி ஞானம் பெற்று, பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பினுர். அவர் பரப்பிய கோட்பாடுகளில், இந்த இரு சமயங்களின் சாயல்கள் படிந்து

இருப்பதோடு, மாறுபட்ட கோட்பாடுகளும் அதில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்த இரு சமயத்தவரோடு, பெருமான் எந்த எந்தக் கோட்பாடுகளில் மாறுபட்டாரோ அந்தக் கோட்பாடுகளே, பௌத்த சமயத்தின் அடித்தளமாக அமைந்திருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றி இனிக் கவனிக்கலாம்.

பௌத்த சமயத்தில் மூன்று கோட்பாடுகள் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை மூன்றும் பௌத்த சமயத்தின் தனி இயல்புடைய கோட்பாடுகள் என லாம். அவை வருமாறு :

(1) **அநித்தியம்**
(2) **அநாத்துமம்**
(3) **துக்கம்**

பௌத்த சமயத்துக்குத் தனிச் சிறப்பைத் தரும் இந்த மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைப்பற்றி, இனிச் சற்று விரிவாகக் கவனிக்கலாம்.

அநித்தியம்

அநித்தியம் என்னும் சொல், நிலையற்ற தன்மையைக் குறிப்பது. எந்த ஒரு பொருளும் உலகில் அழிவில்லாமல் மாற்றமடையாமல் நிலையாய் இருப்பது இல்லை. ஆற்றின் நீரோட்டம்போல, ஒவ்வொரு பொருளும் கணத்துக்குக் கணம் மாற்றம் அடைகிறது. புல் பூண்டு, கல், மண், மலை முதலாக, மனிதன் தேவர் ஈறாக, மாற்றத்துக்கு உட்பட்டே உலகம் இயங்கி வருகிறது. வளர்ச்சி என்பதும் தேய்வு என்பதும் மாற்றத்தின் விளைவுகளே ஆகும். பிறப்பு என்பதும், இறப்பது என்பதும் மாற்றங்களின் விளைவுகளே ஆகும்.

உதாரணமாக, பச்சிளம் குழந்தை ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வோம்.

பிறந்ததுமே குழந்தையிடம் அறிவு முதிர்ச்சி, கல்விப் பயிற்சி, இதர பண்புகள், இனப் பெருக்கத் தகுதி முதலியன இருப்பது இல்லை. குழந்தையின் உடலில் மாற்றம் ஏற்பட ஏற்பட, படிப்படியாக, கல்வி, அறிவு, பலம், இனப்பெருக்கத்

தகுதிகள் ஆகியன அதனிடம் உண்டாகின்றன. இவற்றி லிருந்து நாம் முடிவுக்கு வரவேண்டிய உண்மை யாதெனில், அநித்தியம் - அதாவது கணத்துக்குக் கணம் மாறும் இயல்பு - குழந்தையின் உடலில் ஏற்படுவதனுலேயே, குழந்தை வாலிபனுக, நடுவயதினுக, கிழவனுக மாறுகிருன் என்பதே.

மனிதன் மட்டும் மல்ல, மரம், செடி, கொடி முதலியன வும், விலங்கு, பறவை முதலியனவும் இந்த மாற்றத்துக்கு உட்பட்டே அதாவது அநித்தியத்துக்கு உட்பட்டே இயங்கு கின்றன.

இந்தியாவில் இயங்கும் வைதீக மதம், ஜைன மதம் ஆகிய இரண்டும் அநித்தியம் என்பது வாழ்க்கையில் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும் நித்தியமானவை — அதாவது என்றும் அழிவில்லாமல் இருப்பவை சில உண்டு என்று கூறுகின்றன.

பரமாத்மா, ஜீவாத்மா என இரு தன்மைகள் எப் பொழுதுமே உண்டு. ஜீவாத்மா பரமாத்மாவில் ஒடுங்கி, ஒன்ருகி பரமாத்மா ஆகிவிடுகிறது. அந்தப் பரமாத்மா வுக்கு மாற்றம் இல்லே, அழிவில்லே என்று வைதீக ஹிந்து சமயத்தில் ஒரு பிரிவினரான வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர்.

இது பௌத்த சமயக் கருத்துக்கு முற்றும் முரண்பட்ட ஒரு கருத்தாகும்.

ஜைனர்களோ உலகில் எப்பொழுதுமே ஆறு திரவி யங்கள் இருக்கின்றன என்றும், அவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற் படுகின்றனவாயினும், அழிந்து போகாமல் நித்தியமாய் இருக்கும் தன்மை அந்த ஆறு திரவியங்களுக்கும் உண்டு என்றும் கூறுகின்றனர். மாற்றங்கள் அடைந்தபோதிலும் நிலேயான ஆத்மாக்கள் உண்டு என்பது ஜைனர்களின் கோட்பாடு. நிலேயான ஆத்மாக்கள் உண்டு என்பதைப் பௌத்த சமயம் ஏற்கவில்லே.

அநாத்துமம்

கணத்துக்குக் கணம் மனமும் சடப் பொருளும் — அதா வது உயிரும் உடலும் — மாற்றம் அடைந்துகொண்டே

இருப்பதால், உலகில் எந்த ஒரு பொருளும் நிலையானதாக, அழிவில்லாததாக இருக்க முடியாது என்று பௌத்தம் கருதுகிறது. நிலையான ஜீவாத்மாவோ பரமாத்துமாவோ இல்லை என்று பௌத்தம் முடிவு எடுத்து இருக்கிறது.

ஒரு படி பாலைப் புதிதாகப் பசுவிலிருந்து கறந்து வாங்கி, ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து மூடி, இரண்டு தினங்களுக்குப் பின் பார்த்தால், அந்தப் பால் புளித்துக் கெட்டுப் போய் விடுவதுடன் பருக லாயக்கற்றதாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

பால் அதே பாலாய் இருப்பினும், இரண்டு தினங்களில் அதில் ஏற்றப்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் காரணமாக, அந்தப் பால் வேறு ஒரு பொருளாகிப் பருகத் தகுதியற்றதாகி விடுகிறது.

இது எதைக் காட்டுகிறது? கணத்துக்குக் கணம் சடப் பொருள்களில் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. அந்த மாற்றங் களின் விளைவாகப் புதிய பொருள்கள் ஏற்படுகின்றன என் பதைக் காட்டுகிறது.

புதிய பசு வெண்ணெய் ஆழாக்கை அடுப்பில் வைத்துக் காய்ச்சுகிறோம். சில நிமிடங்களில் உருகி, அது புத்துருக்கு நெய்யாக மாறுகிறது. இந்த நெய்யை நாம் வெண்ணெய் என்று சொல்லாமல், நெய் என்று கூறுகிறோம். ஏன்? வெண்ணெயில் ஏற்பட்ட சில மாற்றங்கள் காரணமாக, அது ஒரு புதுப் பொருளாக மாறி, நெய் என்னும் பெயரைப் பெறுகிறது. இது எதைக் காட்டுகிறது? பொருள்களில் ஏற் படுகிற மாற்றங்கள் புதுப் பொருள்களை உண்டாக்கு கின்றன என்னும் உண்மையைக் காட்டுகிறது.

சடப் பொருள்களை இவ்வாறு ஆராய்ந்தது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். உயிருள்ள ஜீவன்களை இனி ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்.

தாய் தந்தையரின் சேர்க்கையால் கரு ஒன்று உருவாகி, புதிய குழந்தை ஒன்று பிறக்கிறது. இந்தக் குழந்தையின் உயிரைத் தாயினுடைய தனித்த உயிர் என்றும் சொல்ல முடியாது; தந்தையினுடைய தனித்த உயிர் என்றும் சொல்ல முடியாது. இந்த இரு உயிர்களின் அம்சம் சிறிது

சிறிது சேர்ந்து மாற்றங்கள் அடைந்து, புதிய ஒரு உயிர் தோன்றி இருப்பதாகவே, உலகோர் கூறுவர்.

இதிலிருந்து நாம் என்ன தெரிந்துகொள்கிறோம்? மாற்றங்களின் காரணமாகவே புதுப் புதுச் சடப்பொருள்களும் புதுப்புது உயிர்களும் தோன்றுவதை காண்கிறோம்.

மஞ்சளையும் சுண்ணாம்பையும் சேர்த்துக் குழைத்தால், குறிப்பிட்ட ஒரு நிலை வந்ததும் இரண்டும் சேர்ந்து, ஒரு சிவப்புப் பொருளாக மாறிவிடுகிறது.

அதே போலத்தான் சடப்பொருள்கள் ஒன்று சேரும் போது, குறிப்பிட்ட ஒரு நிலையை அடைந்ததும், உயிர் தோன்றுகிறது. பிறகு நாளடைவில் அந்தப் பொருள்கள் சிதைந்து அழிந்துவிடுமாயின், அவற்றோடுகூட உயிரும் அதாவது ஆத்மாவும் அழிந்துவிடுகிறது.

எனவே நிலையான ஆத்மா என ஒன்று உண்டு என்பதைப் பௌத்தம் ஏற்கவில்லை.

துக்கம்

வளர்ச்சியும் மாற்றமும் அழிவும் இடையீடின்றி நாள்தோறும் நிகழ்ந்துகொண்டே இருப்பதனால், இந்த மண்ணுலகில் அமைதியுடன் வாழ மனிதனால் முடிவது இல்லை. அரசனாயினும் சரி, ஆண்டியாயினும் சரி, பண்டிதனாயினும் சரி, பாமரன் ஆயினும் சரி, ஆணாயினும் சரி, பெண்ணாயினும் சரி யாருக்கும் ஏதோ ஒருவித ஏக்கம் அல்லது கவலை இல்லாமல் இருப்பது இல்லை.

ஆகவே இப்படி ஏற்படும் ஏக்கத்தையும் கவலையையும் — அதாவது துக்கத்தை அடித்தளமாகக் கொண்டுதான், — பௌத்த சமயம், தமது அறநெறிகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் வகுத்துக்கொண்டுள்ளது.

பௌத்தம் கூறும் அறநெறிகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் துன்பம் அகன்று, பேரின்ப நிலையை மனிதன் அடைய முடியும் என்று பௌத்தம் போதனை செய்கிறது.

அவற்றை அடுத்த அத்தியாயத்தில் கவனிக்கலாம்.

பௌத்த தருமம்

துக்கம்தான் பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படையான பிரசினை. எனினும் உலகத்தைத் துக்கமயமானதாகப் பௌத்தம் கருதவில்லை. காரண காரியத்தை ஆராய்ந்து துக்கத்தைக் களைந்துவிட்டால், இந்த மண்ணுலகில் எல்லாரும் இன்பமாக வாழலாம், பேரின்ப நிலையை எய்தலாம் என்று பௌத்தம் போதனை செய்கிறது.

ஆகவே துக்கம் என்பது என்ன? அது எதனால் ஏற்படுகிறது என்பதை முதலில் தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

> பிறப்பது துக்கம்; மூப்படைவது துக்கம் நோய் துக்கம், இறப்பது துக்கம், விருப்பம் இல்லாதவற்றுடன் சேர்ந்திருப்பது துக்கம்; பிரியமானவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து இருப்பது துக்கம்; விரும்பியவற்றைப் பெறாமல் இருப்பது துக்கம். ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக, பற்றுதலுடன் நுகரப்படுவன அனைத்தும் துக்கம் தருவன.

இப்படி ஏற்படும் துக்கங்கள் எதனால் ஏற்படுகின்றன?

அவாவினால் ஏற்படுகின்றன என்று பௌத்தம் முடிவு எடுத்து இருக்கிறது.

அவா எதனால் ஏற்படுகிறது?

அறியாமையால் — அதாவது பேதைமையால் — ஏற்படுகிறது என்று பௌத்தம் கூறுகிறது. அடியில் வரும் மணிமேகலைச் செய்யுளால் இதை நாம் அறியலாம்;

பேதைமை சார்வா, **செய்கை** யாகும்
செய்கை சார்வா **உணர்ச்சி** யாகும்
உணர்ச்சி சார்வா **அருவுரு** வாகும்
அருவுருச் சார்வா **வாயி** லாகும்
வாயில் சார்வா **ஊறு** ம்மே
ஊறு சார்ந்து **நுகர்ச்சி** யாகும்
நுகர்ச்சி சார்ந்து **வேட்கை** யாகும்
வேட்கை சார்ந்து **பற்று** ம்மே
பற்றிற் றோன்றும் **கருமத் தொகுதி**
கருமத் தொகுதி காரண மாக

வருமே ஏனை வழிமுறைத் தோற்றம்
தோற்றம் சார்பின் மூப்புப் பிணி சாக்காடு
அவலம், அரற்று கவலை, கை யாறெனத்
தவலில் துன்பம் தலைவரும் என்ப.

—மணிமேகலை 30 104-117

காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் உலகம் இப்படி இயங்கிக்கொண் டிருக்கிறது. உலகில் காரணம் இல்லாமல் காரியம் இருப்பது இல்லை; காரியம் இல்லாமல் காரணம் இருப்பது இல்லை. இதை அன்றாட வாழ்வில் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், வெய்யல் இல்லாமல் சூரியன் இல்லை; சூரியன் இல்லாமல் வெய்யலும் இல்லை.

இதை இன்னும் சிறிது உற்றுக் கவனித்தால், காரணமும் காரியமும் — அதாவது சூரியனும் வெய்யலும் — ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து பிரிக்க முடியாதபடி செயல்படுவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

காரண காரியத் தொடர்புபற்றிய அளவோடு நின்றுகொண்டு, மனித வாழ்வை நெறிப்படுத்தப் பௌத்த முயல்கிறதேயல்லாமல், காரணம் முந்தியதா அல்லது காரியம் முந்தியதா? இவற்றில் எது முந்தியது என்னும் ஆராய்ச்சியில் நுழைந்து, வீணே காலத்தைக் கழிப்பதைப் பௌத்தம் விரும்பவில்லை. வித்து முந்தியதா அல்லது மரம் முந்தியதா என்னும்ஆராய்ச்சியில் ஒருவன் ஈடுபடுவானேயானால், அவன் எந்த ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாமல் திண்டாடுவதை நாம் பார்க்கலாம். இத்தகைய வீண் ஆராய்ச்சியில் இறங்கி, வீண் விவாதம் விதண்டா விவாதம் புரிவதில் பௌத்தம் அதிக அக்கறை கொள்ளவில்லை.

ஆகவே, துக்கத்துக்குக் காரணமாய் இருக்கும் (மேலே மணிமேகலைச் செய்யுளில் கூறப்பட்ட) பன்னிரண்டு நிதானங்களில், பேதைமை அவா ஆகிய இரண்டையும் களைந்து விட்டால் காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய் இருந்து வரும் மற்ற நிதானங்கள் விலகிப் போகும்; அதன் பயனாய் ஒருவன் வீடுபேற்றை அடைய முடியும்.

பேதைமையை எவ்வாறு போக்குவது? அவாவை எவ்வாறு அறுப்புவது?

அறிவினால் — அதாவது ஞானத்தினால் — பேதைமையைப் போக்கலாம் என்றும், தியானத்தினால் அவாவைக் கட்டுப்படுத்தி ஒடுக்கலாம் என்றும், பௌத்தம் போதனை செய்கிறது.

பேதைமை அவா ஆகிய இரண்டையும் போக்குவதற்கு, சில நியதிகளை — அதாவது சில சீலங்களை — பௌத்தம் வகுத்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

இந்தச் சீலங்களில் எட்டுச் சீலங்கள் இல்லறத்தாருக்கு உரியவை; பத்துச் சீலங்கள் துறவறத்தாருக்கு உரியவை. ஐந்து சீலங்கள் முதற் படியில் இருந்துகொண்டு பௌத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் இல்லறத்தாருக்கு உரியவை. முதற் படியில் இருக்கும் இல்லறத்தார் கீழ்வரும் ஐந்து சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும்.

(1) எந்த உயிரையும் கொல்லலாகாது; எந்த உயிருக்கும் தீமை செய்யலாகாது; எல்லா உயிரையும் அன்போடு நேசிக்க வேண்டும்.

(2) பிறர் பொருளை விரும்பலாகாது; திருடவும் கூடாது.

(3) மனைவியைத் தவிர்த்து, வேறு மாதரோடு சிற்றின்பத் தொடர்பு கொள்ளலாகாது.

(4) உண்மையையே பேசவேண்டும்; பொய்யைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

(5) மதுபானம் செய்யாதிருத்தல்.

இந்த ஐந்து சீலங்களையும் இல்லறத்தார் அவசியம் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும். இல்லறத்தாரைப் பௌத்த சமயத்தில் உபாசகர் என்று கூறுவர். இல்லறத்திலிருந்துகொண்டே மேன்மேலும் உயர் நிலையை அடைய விரும்பும் உபாசகர் கீழ்வரும் மூன்று சீலங்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு மொத்தம் எட்டுச் சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும்.

(1) இரவில் மிதமான உணவு உட்கொள்ளுதல்.

(2) பூ, சந்தனம், நறுமணத் தைலம் போன்ற வற்றைப் பயன்படுத்தாதிருத்தல்.

(3) பஞ்சணை முதலியவற்றில் படுக்காது, தரை மீது பாய்விரித்துப் படுத்தல்.

மேற்கூறிய எட்டுச் சீலங்களோடு, கீழ்வரும் இரண்டு சீலங்களையும் துறவோர் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும். துறவோர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கங்கள் மொத்தம் பத்து ஆகும்.

(1) இசை, நடனம், நாடகம் ஆகியவற்றில் விருப்பம் கொள்ளாமை.

(2) தங்கம், வெள்ளி முதலியவற்றைத் தொடா திருத்தல்.

இந்தத் தச சீலங்களையும் கடைப்பிடித்து, அடக்கத் துடன் வாழும் துறவியே பிக்கு எனப்படுவர்.

பிக்கு தீட்சை பெற்ற ஒருவர் மேற்கொண்டு, இரண்டு சீலங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது அவசியம் ஆகும்.

(1) **தியானம் :** தியானம் செய்வதனுல் புலன் அடக்கப் பயிற்சி உறுதிப்படுவதுடன், தீயவற்றை விலக்கவும் நல்ல வற்றை ஏற்கவும் கூடிய பக்குவ நிலை மனத்துக்கு ஏற்படுகிறது. ஆசை, கோபம், ஐயம், பரபரப்பு, மறதி ஆகியவற்றைக் களைந்து, மனத்தை ஒரு நிதான நிலையில் வைத்துக்கொண்டு, நடப்பதே சமாதி எனப்படும். இந்தச் சமாதி நிலை தியானம் செய்து பழகுவதால்தான் கூடிவரும்.

பஞ்ஞா: தியானம் செய்துசெய்து மனத்தைப் பரிபக்குவப் படுத்திக்கொண்டு வந்தால், பஞ்ஞா என்னும் உண்மை அறிவு உண்டாகும். இந்த அறிவின் துணைகொண்டு உல கத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிய முடியும். உலகம் அநித்திய மானது என்பதையும் துன்பத்தோடு கூடியது என்பதையும், அநாத்மிகமானது அசுத்தமானது என்பதையும் அறிய முடி யும்; அந்த அறிவின் பயனுய் பற்றுகளை அறுத்து வாழ்வதற் குரிய வழிகள் தெரியும். அவற்றின் துணைகொண்டு, ஒருவன் நிர்வாண நிலையை எய்த முடியும்.

இவைதாம் பௌத்த தருமத்தின் சாராம்சம் ஆகும். இவற்றைப்பற்றி இன்னும் சிறிது விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், எந்த நூலில் தெரிந்துகொள்ள லாம்? அந்த நூலின் பெயர் என்ன?

இவைபற்றி, அடுத்துக் கவனிக்கலாம்.

திரிபிடகம்

ஒவ்வொரு மதத்தினருக்கும் ஒவ்வொரு நூல் அதிமுக்கிய மானது; ஹிந்துக்களுக்கு வேதங்கள் முக்கியமானவை; கிறிஸ்துவர்களுக்குப் பைபிள் முக்கியமானது; முஸ்லிம் களுக்குத் திருக்குர்ஆன் முக்கியமான நூல். அதேபோல, பௌத்தர்களுக்கு, திரிபிடகம் என்னும் நூல் முக்கியமானது.

திரிபிடகம் என்றால், மூன்று கூடைகள் என்று பொருள்.

புத்தர் பெருமான் சுமார் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் தம் சீடர் குழாத்துடன் ஊர்தோறும் சென்று, தரும உப தேசம் செய்தார். அவர் அவ்வப்போது செய்த உபதேசங் களைச் சீடர்கள் மனனம் செய்து நினைவில் வைத்திருந் தார்கள்.

புத்தர் பெருமான் மகா பரி நிர்வாணம் அடைந்த பின்பு, சீடர்கள் மனனம் செய்து வைத்திருந்த உபதேசங் களை எல்லாம் ஒருசேரத் தொகுத்து, அந்தத் தொகுப்பை மூன்று பிரிவுகளாகச் செய்தனர்; அவை வருமாறு :

(1) **விநய பிடகம்**
(2) **சூத்திர பிடகம்**
(3) **அபிதம்ம பிடகம்**

இந்த மூன்று பிடகங்களும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர் புடையன. ஆயினும் ஒவ்வொரு பிடகமும் முக்கியமாக, ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதை விவரிக்கிறது.

விநய பிடகம் என்பது பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் கடைப் பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்க நெறிகளை விவரித்து விளக்குகிறது.

சூத்திர பிடகம் என்பது, புத்தர் பெருமானின் உப தேசங்களைத் தொகுத்துக் கூறுகிறது.

அபிதம்ம பிடகம் என்பது, பௌத்த 'சமயக் கோட் பாடுகள், தத்துவங்கள் ஆகியவைபற்றித் தர்க்க' முறையில் விளக்கி விவரிக்கிறது.

இந்த ஒவ்வொரு பிடகத்திலும் உப பிரிவுகள் உண்டு.

திரிபிடகம் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டு உள்ளது; மகத நாட்டு மொழி மாகதி எனப்படும். அந்த மொழியின் திரிபு, பாலி மொழி என்று ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு செய்து இருக்கின்றனர்

புத்தர் காலத்தில், வைதீக சமயத்தைச் சார்ந்த பிரா மணர்கள், சமய போதனைகளைச் சம்ஸ்கிருத மொழி மூலமே செய்து வந்தனர். சம்ஸ்கிருத மொழி மூலமே போதனை செய்வது சிறப்பு என்று அவர்கள் கூறினர்.

புத்தர் பெருமானே தருமத்துக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தாரே யல்லாமல், மொழிக்கு அவர் அவ்வளவு முக் கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. அந்தந்தப் பிரதேச மொழியில் உபதேசித்தால்தான் மக்கள் தருமத்தை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று அவர் நினைத்தார். அதனால்தான் பாலி மொழியில் — பொது மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் மொழியில் -- அவர் உபதேசம் செய்தார்.

பெருமான் மகா பரி நிர்வாணம் எய்திய பின்னர், சுபத்திரர் என்னும் பிக்கு ஒருவர் ''இனி பெருமானின் அதிகாரமும் கட்டுப்பாடும் குறைந்து போகும். ஆகவே, ஒவ் வொரு பிக்குவும் தத்தம் இஷ்டம்போல் வாழ்வதற்குத் தடை எதுவும் இருக்காது'' என்று வெளிப்படையாகவே சொல்லிவிட்டார்.

இது விவரம் தெரியவந்ததும், கசியப மகா தேரர் என் னும் அருகத், எச்சரிக்கையாக ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்தார்.

புத்தர் பெருமானின் போதனைகளைத் தொகுப்பதற்கு என, ஐநூறு அருகத்துக்கள் கொண்ட ஒரு சபையை இராஜ கிருக நகரை அடுத்து இருக்கும் ஐந்து குன்றுகளுள், ஒரு குன்றில் ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டினர். இந்த அருகந்து

களுக்குத் தேவையான வசதிகளை எல்லாம், மகத நாட்டு மன்னன் அஜாத சத்துரு செய்து கொடுத்தான்.

புத்தர் பெருமான் மகா பரி நிர்வாணம் அடைந்த பின்னர் நடந்த அருகத் சங்கத்தின் முதல் கூட்டம் இது. இதில் விநயம் பற்றிய போதனைகளையும் தருமம் பற்றிய போதனைகளையும் சீடர்களின் வாய்மொழி மூலம் கேட்டறிந்து, இவைதாம் புத்தர் பெருமானின் போதனைகள் என்று தேரர்கள் வரையறை செய்தார்கள்.

விநயம் பற்றிய போதனைகளை, உபாலி என்னும் அருகத் தொகுத்துக் கூறினார். அவர் கூறின போதனைகளில் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டுவிடாதபடி கவனம் செலுத்தி ஆராய்ந்து, அவற்றை விநய பிடகம் என்னும் பெயரில் தொகுத்து, சங்கத்தார் அங்கீகரித்தனர்.

இதைப் போலவே, தருமம் பற்றிய போதனைகளை, அணுக்கத் தொண்டர் ஆனந்தர் வாய் மொழி மூலம் கேட்டறிந்து, ஒப்பு நோக்கி ஆராய்ந்து ஒரு முடிவு எடுத்து, வரையறை செய்து சங்கத்தார் அங்கீகரித்தனர்.

பிக்குகளின் சங்கக் கூட்டம் கிட்டத்தட்ட ஏழு மாதங்கள் தொடர்ந்து நடந்தது. அப்போதுதான் விநயம் சம்பந்தமான போதனைகளும் தருமம் சம்பந்தமான போதனைகளும் வரையறை செய்யப்பட்டன.

ஆரம்பத்தில் இந்த இரண்டு பிடகங்களுமே, பௌத்த சங்கத்தாருக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்து வந்தன. பின்னர் தான் அபிதம்ம பிடகத்தையும் வரையறை செய்து, மூன்று பிடகங்கள் ஆக்கி, திரிபிடகம் என்று பெயர் சூட்டினர்.

அறம் என்பது உயர்ந்த ஒழுக்கத்தோடு தொடர்பு உடைய ஒரு நெறி. ஒழுக்கத்தைவிட்டு அறத்தையும் அறத்தை விட்டு ஒழுக்கத்தையும் பிரிப்பது சாத்தியம் அன்று. ஒழுக்கத்துக்கு வழிகாட்டி ஊக்கப்படுத்தாத அறக் கோட்பாடு, உண்மையில் அறமாக இருக்க முடியாது. ஆகவே, பௌத்த தருமத்தில் சொல்லுக்கும் செயலுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு.

சுமார் நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பெருமான் செய்த உபதேசங்களை, அடிப்படைப் போதனைகளுக்கு மாறுபடாமல் தொகுத்து வரையறை செய்து முடிவு எடுப்பது அவ்வளவு எளிய காரியமாய் முதலில் இல்லை. ஆகவே, நான்கு விதிகளைக் கொண்டு, பெருமானின் போதனைகளைச் சங்கத்தார் நிர்ணயம் செய்தனர்: அந்த நான்கு விதிகளும் வருமாறு :

(1) போதனையில் அடங்கியுள்ள விஷயம்.

(2) போதனை செய்யப்பட்ட சந்தர்ப்பம்.

(3) போதனை சம்பந்தப்பட்ட நபர்.

(4) அடிப்படைக் கோட்பாடுகளான நான்கு வாய்மைகளுக்கும் இந்தப் போதனைக்கும் இடையில் நிலவும் பொருத்தம்.

இந்த நான்கு விதிகளைக் கொண்டே ஒவ்வொரு போதனையையும் சங்கத்தார் புடம் போட்டு அங்கீகரித்தனர்.

சங்கத்தார் கூடி, புத்தர் பெருமானின் போதனைகளை வரையறை செய்து, நெறிப்படுத்தியபோதிலும், அந்தப் போதனைகள் அனைத்தும் ஒலி வடிவிலேயே பிறகும் இருந்து வந்தன. அதாவது வரையறை செய்யப்பட்ட போதனைகளை, மனப்பாடம் செய்து, நினைவில் வைத்துப் பிக்குகள் போற்றி வந்தார்கள்.

சில பிக்குகள், விநய பிடகத்தை மட்டும், மனப்பாடம் செய்து போற்றி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அதன் காரணமாக, விநயதரர் என்னும் ஒரு சிறப்புப் பெயர் ஏற்பட்டது.

அதைப் போலவே சூத்திர பிடகத்தை மனப்பாடம் செய்துள்ள பிக்குகளை, சூத்திராந்திகர் என அழைத்தனர்; அபிதம்ம பிடகத்தை மனப்பாடம் செய்துள்ள பிக்குகளை அபிதம்மிகர் என அழைத்தனர்.

குறிப்பிட்ட ஒரு பிடகத்தின் உட் பிரிவுகளில் ஏதாவது ஒன்றை, ஒரு சில பிக்குகள் மனப்பாடம் செய்து ஓதி வந்தனர். அந்தப் பிக்குகள், அவர்கள் மனப்பாடம் செய்திருக்கும் உட்பிரிவின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர்,

தீகபாணகர், அங்குத்தர பாணகர், ஜாதக பாணகர், தம்மபத பாணகர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்

இதுவரை ஒலி வடிவில் மட்டும் இருந்து வந்த திரிபிடகத்தை, வரி வடிவில் கொணர்ந்த பெருமை, சிங்களத் தீவினருக்கு உரியது

மற்ற சமயங்களைப் போலவே, நாளடைவில் கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக, முக்கியமான இரு பிரிவுகள் பௌத்த சமயத்தில் உண்டாயின; ஒன்றுக்கு ஹினயான பௌத்தம் என்று பெயர்; மற்றொன்றுக்கு மகாயான பௌத்தம் என்று பெயர்.

இலங்கை, பர்மா, மலேயா, தாய்லாந்து, கம்போடியா, வியத்நாம், இந்தோனேஷியா முதலிய நாடுகளில் நிலவும் பௌத்தம் ஹினயானப் பிரிவைச் சேர்ந்தது; இதைத் தேர வாதம் பௌத்தம் - அதாவது பெரியோர் கடைப் பிடிக்கும் பௌத்தம் — என்றும் கூறுவர்.

மத்திய ஆசியா, சீனம், ஜப்பான், கொரியா, மத்திய திபெத், நேபாளம் முதலிய நாடுகளில் நிலவும் பௌத்தத்துக்கு மகாயான பௌத்தம் என்று பெயர்

கருத்து வேறுபாடுகள் காரணமாக, பற்பல பிரிவுகள் தோன்றத் தொடங்கியபோதும், தேர வாதப் பிரிவினர், திரிபிடகத்தின் தூய்மையைப் பேணிப் பாதுகாப்பத்தில் கவனம் செலுத்தினர். சுமார் ஐந்நூறு ஆண்டுகளாக ஒலி வடிவில் மட்டும் இருந்து வந்த திரிபிடகத்தை ஓலைச் சுவடி களில் எழுதி - அதாவது வரி வடிவில் கொணர்ந்து - திரிபிட கத்தின் தூய்மையைப் பேணிக் காப்பாற்றினர். சிங்களத் தீவை ஆண்ட வத்தகாமினி அபயன் என்னும் அரசன், போற்றத் தகுந்த இந்தக் காரியத்தைச் செய்தான்

முதன் முதலாகப் பாலி மொழியில்தான் வரி வடிவில் எழுதப்பட்டது; பின்னர் சம்ஸ்கிருத மொழியிலும், சிங்கள மொழி, பர்மிய மொழி, சயாமிய மொழி ஆகியவற்றி லும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

திரிபிடகத்தை ஆழ்ந்து படித்தால், சுமார் இரண்டா யிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இமயத்திலிருந்து

கங்கை நதித் தீரம்வரை பரவியிருந்த சமய வாதங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், புத்தர் பெருமானின் போதனைகள், ஆகியவற்றை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல, யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சிறப்பு அம்சங்கள்

பால் என்னும் சொல், எத்தனையோ வகையான பாலைக் குறிக்கும். அந்தச் சொல் பசும்பாலைக் குறிக்கும்; எருமைப் பாலைக் குறிக்கும்; கழுதைப் பாலைக் குறிக்கும். புலிப் பாலையும் குறிக்கும். எல்லாப் பாலையும் பொதுவாக நாம் பால் என்று வழங்கியபோதிலும், பசும் பாலுக்கும் எருமைப் பாலுக்கும் இடையே நிச்சயம் வேற்றுமை உண்டு; அதே போல, கழுதைப் பாலுக்கும் கள்ளிப் பாலுக்கும் இடையே வேற்றுமை உண்டு.

இதைப்போலவே, சமயவாதிகள் பொதுவாகச் சில சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். கடவுள், தருமம், மோட்சம், நரகம் ஆகிய சொற்களை எல்லாச் சமயத்தினரும் பொதுவாக உபயோகப்படுத்தியபோதிலும், ஒவ்வொரு சமயவாதியும் அந்தந்தச் சொற்களை வெவ்வேறு பொருளில் பயன்படுத்துகின்றார். முக்கியமான இந்த உண்மையை நினைவில் பதித்துக்கொள்வது மிக மிக அவசியம் ஆகும்.

மிகவும் மேம்பட்டதாகக் கருதித் தாங்கள் வழிபடும் ஒரு பொருளைக் குறிக்க, சைவர்களும் வைணவர்களும் கடவுள் என்னும் ஒரே சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆனால், கடவுளின் தன்மையை விவரிக்க முற்படும்பொழுது, இரு சமயத்தவரும் பெரிதும் வேறுபட்டுவிடுகிறார்கள். காத்தல் சக்தி மிகுதியும் உடையவர்தான் கடவுள் என்று வைணவர்கள் கூறுகிறார்கள். சைவர்களோ, அழித்தல் சக்தியை அதிகமாக உடையவர்தான் மேம்பட்ட கடவுள் என்று கூறுகின்றனர். கடவுள் அவதாரம் எடுப்பார் — அதாவது பிறப்பார் -- என்று வைணவர்கள் கருதுகின்றனர். சைவர்கள் சிவனைப் பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் என்கின்றனர்,

எனவே கடவுள் என்னும் சொல்லை, இந்த இரு சமயத்தின ரும் வெவ்வேறு பொருளில் பயன்படுத்துவதை நாம் அறியலாம்.

இதே போலத்தான், தருமம், மோட்சம், நரகம், கருமம் ஆகிய சொற்களை, ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் வெவ்வேறு பொருளில் வழங்குகின்றனர்.

உதாரணமாக, உயிர்க் கொலை செய்து வேள்விகள் புரி வதை, வைதீக சமயத்தினர் அறமாகக் கொண்டுள்ளனர்; ஆனால் ஜைனர்களும், பௌத்தர்களும் வேள்வி செய்வதை ஒரு அறமாகக் கொள்ளவில்லை.

இதைப்போலவே மோட்சம் சம்பந்தமாக ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் வெவ்வேறு கருத்தைக் கொண்டிருப்பதை நாம் காணலாம்.

பரமாத்வோடு ஜீவாத்மா இரண்டறக் கலப்பதையே, வேதாந்திகள் மோட்சம் என்கிறார்கள். ஆனால், வைதீக சமயத்தின் கிளைச் சமயவாதிகளான சைவர்களும் வைண வர்களும் இரண்டறக் கலத்தலை, மோட்சமாக ஒப்புக் கொள்வது இல்லை. ஜீவாத்மா பரமாத்வோடு இரண்டறக் கலக்க முடியாது என்றும், பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபட்ட ஜீவாத்மா, இறைவனின் திருவடி நீழலை அடைந்து, பேரா னந்த நிலையில் திளைப்பதே மோட்சம் என்று சைவர்களும், நித்திய சூரிகளாய் இருந்து, திருமாலின் திவ்விய மங்கள ரூபத்தைத் தரிசித்து, பேரானந்த மடைவதே மோட்சம் என்று வைணவர்களும் கூறுகிறார்கள்.

ஜைனர்களோ, பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபட்டு, ஒளி மயமாகப் பிரகாசிக்கும் மேலான ஒரு நிலையை ஆத்மா அடைவதே மோட்சம் என்று கூறுகின்றனர். ஆகவே நிலை யான ஆத்மா என்பது உண்டு என்பதில் ஜைனர்களுக்கு உடன்பாடு உண்டு. ஆனால் ஏகான்ம வாதத்தை ஜைனர்கள் ஒப்புக்கொள்வது இல்லை. பல கோடிக்கணக்கான ஜீவன்கள் நித்தியமாய் இருக்கின்றன என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

பௌத்தர்களோ நிலையான ஆத்மா என ஒன்று கிடை யாது என்றும், கோடிக்கணக்கான ஆத்மாக்களும் கிடை

யாது என்றும் பல பொருள்கள் தன்னிச்சையாக ஒன்று சேரும்போது, உயிர் என்பது உண்டாகிறது என்றும், பிறகு மாற்றங்களின் காரணமாக அந்தப் பொருள்கள் பிரியும் போது பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபட்டு இருக்குமானல், அந்த உயிர் சூனிய நிலையை அடைகிறது என்றும், அதுவே நிர்வாணம் என்று கூறுகின்றனர்; பந்த பாசங்களிலிருந்து விடுபடாத உயிர், தத்தம் கருமத்துக்கு ஏற்றவாறு மறு பிறவி எடுக்கிறது என்றும் கூறுகின்றனர்.

ஆகவே ஆத்மாபற்றியும், அது மோட்ச நிலை அடைவது குறித்தும் பௌத்தர்கள் கொண்டுள்ள கருத்து, மற்ற சமயத்தவர் கொண்டுள்ள கருத்துக்கு முற்றும் மாறுபட்டது என்பதை நாம் அறிகிறோம்.

இங்கு வாசகர்களுக்குச் சிறிது குழப்பம் நேரலாம். பௌத்தக் கண்ணோட்டத்தோடு நோக்கினல்தான் குழப்பம் அகலக் கூடுமே யன்றி, வேறு வகையில் அந்தக் குழப்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வழியில்லை.

பௌத்தர்கள் மறு பிறப்பை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்; ஊழ்வினைப் பயன் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்; மோட்சம் உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

இந்த மூன்றையும் ஒப்புக்கொள்பவர்கள் நிலையான ஆத்மா ஒன்று உண்டு என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வில்லையே. ஏன்?

பௌத்தர்கள் ஆத்மாபற்றிக் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களும், மற்ற மதத்தினர் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்களுமே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

ஆற்று நீரின் ஓட்டம் போலவும், ஒளியின் வேகத்தைப் போலவும், கணத்துக்குக் கணம் ஒவ்வொரு பொருளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது. மாற்றம் வெகு விரைவாக நடைபெறுவதனல், நிலையானது போன்ற ஒரு பொய்த் தோற்றத்தை அந்த மாற்றம் உண்டுபண்ணுவதால், நிலையானது என்று நாம் மயங்கிவிடுகிறோம். ஒரு கணத்துக்கு முன்னே நாம் பார்த்த ஒளியும், இப்பொழுது

நாம் பார்க்கும் ஒளியும் ஒரே ஒளியன்று; ஒளியின் வேகம், அது நித்தியமானது என நம்மை நம்பச் செய்கிறது.

நிலையான ஆத்மா என்பது ஒன்று இல்லையாயின், மறு பிறப்பு உண்டு என்று பௌத்தர்கள் கூறுவது, ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஒரு உண்மையாக எப்படி இருக்க முடியும் என்று மற்ற சமயவாதிகள் கேட்கின்றனர்.

உயிர் என்பது வேறு, மற்றவர்கள் கூறும் நிலையான ஆத்மா என்பது வேறு. இரண்டையும் ஒன்றுபடுத்திக் குழப்பிக்கொள்ளக் கூடாது என்று பௌத்தர்கள் கூறு கின்றார்கள்.

கௌதம புத்தர் காலத்தில் ஆத்மாவைப்பற்றிப் பல விசித்திரமான கருத்துக்கள் நம் நாட்டில் நிலவின. வைதீக சமயத்தினர் போற்றும் உபநிடதங்களிலேயே, ஆத்மா பற்றிய கருத்துக்களில் வேறுபாடுகள் இருப்பதை நாம் காணலாம்.

> ஆன்மா உள்ளத்துள் இருக்கிறது. அது அரிசியை விட, வால்கோதுமையைவிட, கடுகைவிட, சம்பா நெல்லையோ சம்பா அரிசியையோவிடச் சிறிதாக இருக் கிறது.'' சாந்தோக்கிய உபநிடதம். *(3, 14, 3)*
>
> ''புருடனான ஆன்மா, மனோமயன், ஒளியாகவும் வாய்மையாகவும் இருப்பவன்.'' பிருகதாரணிய உப நிடதம் *(5, 6, 1)*
>
> ''அங்குட்ட அளவுள்ளவன் ஆன்ம புருடன்'' கடோபநிடதம். *(2, 4, 12)*

ஒரு உபநிடதம் ஆன்மா அரிசி அளவு உள்ளது என்று கூறுகிறது. மற்றொன்று அங்குட்ட அளவு — அதாவது பெருவிரல் அளவு — என்று கூறுவதைக் கவனிக்க.

தான் புகலிடம் கொள்ளும் உடலுக்குத் தக்கவாறு, சிறிதாகவோ பெரிதாகவோ ஆன்மா இருக்கும் என்பது ஜைனர்களின் கொள்கை. ஒரு எறும்பின் உடலை ஆன்மா புகலிடமாகக்கொண்டால், அந்த எறும்பின் அளவுக்கு, அதன் ஆன்மா சிறிதாக இருக்கும்; யானையின் உடலில் புகலிடம்

கொண்டால், யானையின் உடல் அளவு அந்த ஆன்மா பெரிதாக இருக்கும்.

இப்படி ஆன்மாவைப்பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் புத்தர் காலத்தில் நிலவின.

இது எதைக் காட்டுகிறது? ஆன்மா என ஒன்று திட்ட வட்டமாக இல்லாதபடியால், தத்தம் மன இயல்புக்கு உகந்தவாறு, ஆன்மாவைப் பற்றிப் பலரும் பலவாறு கூற லாயினர்.

இதனுல் இரு விதமான பயன்கள் ஏற்பட்டன. ஆன்மாவை யாராலும் அழிக்க முடியாது. அது நிலை யானது என்னும் கருத்தைக் கொண்டவர்கள், அசுவமேதம் நரமேதம் போன்ற உயிர்க் கொலை வேள்விகளில் ஈடுபட்டு, கேளிக்கை வாழ்க்கை நடத்தினர். வினைப் பயனுல் ஆன்மா கண்டுண்டு கிடப்பதாகக் கருதிய ஜைனர் போன்றோர் கடுமையான தவ வாழ்வை மேற்கொண்டனர்.

இந்த இரண்டு போக்குகளுமே தவறானவை என்று புத்தர் கருதினுர். யானையைப் பார்த்திராத குருடர்கள் நால்வர், தான் தொட்டுப் பார்த்த யானையின் உறுப்பையே யானை என்று சாதித்ததைப் போல, ஆன்மவாதிகளும் ஆன்மாவைப்பற்றிக் கூறுகின்றனர் என்று பெருமான் முடிவுக்கு வந்தார். இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக நினைத் துக்கொண்டு, இடர்ப்படுவது கூடாது என்று அவர் கருதி னுர். ஆகவே, பயனற்ற ஆன்மவாதத்தை விட்டு ஒழித்து, மத்திய வழியை அவர் மேற்கொண்டார். அதனுல் பௌத்த சமயத்தில் கேளிக்கை வாழ்வுக்கும் இடம் இல்லை; கடும் தவ வாழ்வுக்கும் இடம் இல்லை.

ஆன்மா என்பது ஒன்று இல்லையாயின், பௌத்த சமய சம்பிரதாயப்படி, மறு மறு பிறவிகள் எடுப்பதற்கு வித்தாக இருப்பது எது? நிர்வாண நிலையை அதாவது மோட்ச நிலையை அடைவது எது? என்ற கேள்விகள் தாமே பிறக் கின்றன. இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பௌத்தர்கள் கூறி இருக்கும் விடைகள் வருமாறு:

கரும பந்தமுடைய மனம் மறு பிறவி எடுக்கிறது என்றும், கரும பந்தங்களை விட்டு ஒழித்த மனம் நிர்வாணப் பேற்றை - அதாவது சூனிய நிலையை - அடைகிறது என்றும், அதுவே மோட்சம் என்றும் கூறி இருக்கின்றனர்.

நிர்வாணம் - அதாவது மோட்சம் - என்பது, சுய அனுபவத்தினால் மட்டுமே தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய ஒரு நிலை என்றும், பிறர் கூறுவதைக் கேட்டு, அதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது என்றும் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த நிலையை அடியில் வரும் பௌத்தக் கதை அழகாக விவரிக்கிறது

ஒரு பெரிய குளத்தில் ஒரு சமயம் மீன் ஒன்று வசித்து வந்தது. நீர்நிலைகளைத் தவிர்த்து, வேறு இடங்களில் மீன்களால் வசிக்க முடியாது. ஆகவே, அந்த மீன், அல்லும் பகலும் குளத்திலேயே வசித்து, தனது காலத்தையும் பொழுதையும் கழித்து வந்தது.

ஒரு நாள் அந்த மீன் குளத்து நீரில் அங்கும் இங்கும் நீந்திக்கொண்டிருந்தபோது, தன் நண்பன் ஆமையைச் சந்தித்தது. உடனே அது ஆமையிடம், ''நண்பனே! பல நாள்களாக உன்னை நான் சந்திக்க முடியவில்லையே என்? நீ எங்கு போயிருந்தாய்? சௌகரியமாய் இருக்கிறாயா?'' என்று விசாரித்தது.

அதற்கு ஆமை, ''நண்பனே! தண்ணீர் இல்லாத நிலப் பகுதிக்குச் சென்று, உல்லாசமாகச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு இப்பொழுதான் திரும்பினேன்'' என்று பதில் சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்டதும், மீனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை. அது ஆமையை நோக்கி, ''என்ன நண்பா! நீ இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? என்னிடம் நீ விளையாடுகிறாயா என்ன? நீர் இல்லாத நிலப் பகுதியும் உலகில் உண்டா என்ன? அப்படி ஒரு பகுதி இருப்பது சாத்தியமா? என்றால் உன் கூற்றை நம்ப முடியவில்லை. உலகில் வறண்ட நிலப் பகுதியே இருக்க முடியாது. அதை நான் பார்த்ததும் இல்லை'' என்று கூறிற்று.

மீன் இவ்வாறு மறுத்துக் கூறியதும் ஆமை அதை நோக்கி, ''நீரில்லாத நிலம் இருக்கிறது என்று நான் சொல்லுகிறேன்; நீயோ அதை நம்ப மறுக்கிறுய். அப்படி நீ நம்பிக்கை கொள்வதைத் தடுக்க யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அதேபோல, வறண்ட நிலப் பகுதி உலகில் உண்டு என்று நான் கூறுவதையும் யாராலும் மறுக்க முடியாது'' என்று அமைதியாகப் பதில் சொல்லிற்று.

ஆமை இவ்வாறு உறுதியோடு கூறியதும், மீன் அதனிடம், ''ஆமையாரே! அறிவோடு சிறிது விளக்கமாகக் கூறும். வறண்ட நிலம் என்பது எப்படி இருக்கும்? எப்பொழுதும் அது ஈரமாக இருக்குமா?'' என்று வினவிற்று.

''ஈரமாக இருக்காது'' என்று ஆமை பதில் சொல்லிற்று.

''அப்படியானுல் குளிர்ச்சியாய் இருக்குமா?'' என்று வினவிற்று மீன்.

''இருக்காது'' என்று பதில் சொல்லிற்று ஆமை.

''சரி. கடினமாய் இராமல் நான் நீந்துவதற்கு ஏற்ற வாறு வறண்ட நிலம் மென்மையாய் இருக்குமா? தடையில்லாமல் தாராளமாக என்னுல் நிலத்தில் நீந்த முடியுமா?'' என்று விசாரித்தது மீன்.

''நிலம் மென்மையாய் இராது; அதில் உன்னுல் நீந்தவும் முடியாது'' என்று பதில் சொல்லிற்று ஆமை.

''அப்படியானுல் நிலத்தால் அங்கும் இங்கும் ஓட முடியுமா? அல்லது நகர முடியுமா?'' என்று வினவிற்று மீன்.

''நிலத்தால் நகரவும் முடியாது; ஓடவும் முடியாது'' என்று கூறிற்று ஆமை.

''ஓடைபோல் ஓடவும் முடியாது; மெல்ல மெல்ல நகரவும் முடியாது என்றுல் நிலத்தின்மீது அலைகள் உண்டா? அலைகள்மீது நுரைகள் பொங்குமா?'' என்று வினவிற்று மீன்.

''நிலத்தின்மீது அலைகளும் எழும்பாது. நுரைகளும் பொங்காது'' என்று பதில் கூறிற்று ஆமை.

ஆமை கூறின பதில்களைக் கேட்டதும் மீனுக்கு வியப்பும் வெறுப்பும் தாங்க முடியவில்லை. அது ஆமையிடம் ''என்ன

ஆமை நண்பரே! எதைக் கேட்டாலும் இல்லை, முடியாது, இருக்காது என்று பதில் சொல்லுகிறீரே! நீர் சொல்லும் நிலத்தில் எதுவுமே இருக்காதா? நிலம் என்பது இருந்தும் இல்லாதுபோல அல்லவா தோன்றுகிறது! அப்படியானால் நிலம் என்பது ஒரு பாழ் இடம் என்று சொல்லும்'' என்று கூறிற்று மீன்.

மீன் இவ்வாறு குத்தலாகச் சொன்னதும் ஆமை அதனிடம் ''நண்பா! நிலம் ஒரு பாழ் இடம் என்ற கருத்து உனக்கு இருக்குமாயின், அதை யாராலும் மாற்ற முடியாது. உன்னைப் போன்ற சிறுமைப் புத்திக்காரனுக்கு, அனுபவ ஞானம் இல்லாதவனுக்கு, நிலத்தைப்பற்றி எவ்வளவுதான் விளக்கிச் சொன்னாலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது; புரிய வைக்கவும் பிறரால் முடியாது'' என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, மீனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு, ஆமை மீண்டும் நிலத்துக்குத் திரும்பிவிட்டது.

சுய அனுபவத்தால் மட்டுமே, பேருண்மைகளை யாராலும் அறிய முடியுமே யன்றி, அனைத்தையும் அனைவராலும் அனுபவ மில்லாமல் அறிய முடியாது; அவற்றை எவ்வளவு தான் விளக்கிச் சொன்னாலும் அவர்களுக்குப் புரியாது.

அதைப் போலவே, நிர்வாணம் என்பது சுய அனுபவத்தால் தெளிந்து தெளிய வேண்டிய ஒரு மனநிலை ஆகும் என்று பௌத்தம் போதனை செய்கிறது.

இந்தப் பேருண்மையை மனத்தில் நன்கு பதிய வைத்துக் கொண்டு நோக்கினால், பௌத்தம் கூறும் அநித்தியம், அநாத்துமம், துக்கம் ஆகிய உண்மைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

மறு பிறவி எடுப்பது மனம்தான்; வீடு பேற்றை அடைவதும் மனம்தா னெனின், அது உயர்நிலையை எய்துவதற்கும், தாழ்நிலையை எய்துவதற்கும் காரணமாய் இருப்பது எது?

ஒருவனுடைய உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் காரணமாய் இருப்பது, அவனவன் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளே - அதாவது கருமமே - என்று பௌத்தம் போதனை செய்கிறது.

ஆகவே, கருமத்தைப்பற்றி, இனிக் கவனிக்கலாம்.

கருமம்

நாம் வாழும் இந்த உலகத்தைச் சுற்றுமுற்றும் கவனித்து ஆராய்ந்து பார்த்தால், பல்வேறு காட்சிகளை நாம் காண்கிறோம்.

இந்த உலகில் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள்; பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்; அறிவாளிகள் இருக்கிறார்கள்; மடயர்கள் இருக்கிறார்கள்; பலசாலிகள் இருக்கிறார்கள்; நோஞ்சான்கள் இருக்கிறார்கள்; அழகிலும் ஆரோக்கியத்திலும் சிறந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவலட்சணமானவர்களும் ஆரோக்கியத்தில் குறைந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். நல்லவர்கள். இருக்கிறார்கள்; கெட்டவர்கள் இகுக்கிறார்கள் முயற்சியுடையவர்கள் இருக்கிறார்கள்; சோம்பேறிகள் இருக்கிறார்கள்; அதிகார வெறிபிடித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்; அஞ்சிக் கீழ்ப்படியும் அடிமைகளும் இருக்கிறார்கள். கல்லாமலே சிலர் ஞானிகளாய் விளங்குகிறார்கள்; கற்றும் சிலர் மூடர்களாய் இருக்கிறார்கள். சிலர் குழந்தைப் பருவத்திலே இறந்து போகிறார்கள். சிலர் நரை திரை மூப்பு வந்து, தள்ளாடித் திரிந்து, பிறகு சாகிறார்கள்.

இந்த வேறுபாடுகளுக்கு எல்லாம் காரணம் யாது? இதுபற்றி ஆராய்ந்த அறிஞர்கள், தத்தம் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து இருக்கிறார்கள்.

''எல்லாம் அவன செயல்.'' ''அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.'' கருணையும் இரக்கமும் கொண்ட ஆண்டவனுடைய திருவுளப்பாங்கின்படிதான் இந்த உலகம் நடைபெறுகிறது. மேலான நிலையை நாம் அடைய வேண்டுமாயின், ஆண்டவனுடைய அருளைப் பெற நாம் முயல வேண்டும்; அதன் பொருட்டு இறைவனை நாம் வழிபட வேண்டும். தம்மை வழிபடுகிறவர்களுக்கு இறைவன் அருள் சுரப்பான்; வழிபடாதவர்களை இறைவன் தண்டிப்பான். உலகில் காணப்படும் வேற்றுமைகளுக்கு எல்லாம் இறைவனே காரணம் என்று கூறுகிறார்கள்.

கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்னும் கொள்கையை, பௌத்தர்கள் ஏற்பது இல்லை. உலகில் காணப்படும் வேறு பாடுகள் யாவும் அவரவர் செய்யும் வினைகளின் பயனாய் ஏற்படுகின்றனவே யன்றி, கடவுள் காரணம் அன்று என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

வாழ்க்கையில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு எல்லாம் கடவுள்தான் காரணம் எனின், கடவுள் எப்படி அருளாளனாக இருக்க முடியும்? அவனை அன்புடையவன் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? அவன் எல்லாம் வல்ல இறைவன் என்பதையும் எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? என்பது பௌத்தர்களின் வாதம்.

வாழ்க்கையில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் கடவுள் காரணம் அன்று; பாரம்பரியமும் சூழ்நிலைகளுமே காரணம் என்று வேறு சிலர் வாதம் செய்கின்றனர்.

இந்த வாதத்தையும் பௌத்தர்கள் ஏற்கவில்லை. ஏனெனில் ஒரே கருவில் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள், ஒரே சுற்றுச்சார்பில் வாழ்ந்தபோதிலும் அந்தக் குழந் தைகள், குணத்திலும் நடத்தையிலும், அறிவிலும் வேறு பட்டு இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இது மட்டு மல்லா மல், கல்வி அறிவு கொஞ்சமும் இல்லாத பெற்றோருக்குப் பிறந்த குழந்தை அறிவிலும் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்கு வதை நாம் பார்க்கிறோம். உலகப் பிரசித்தி பெற்ற நாடக ஆசிரியர் ஷேக்ஸ்பீயரின் பெற்றோர், கல்வி வாசனை சிறிதும் இல்லாதவர்கள். ஆனால் அவர்களுக்குப் பிறந்த ஷேக்ஸ் பீயரோ உலக மகா கவிகளில் ஒருவராக உயர்ந்த நிலையை எய்தியுள்ளார். ஆகவே உலகில் மாந்தரிடையே காணும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு, பாரம்பரியமும் சூழ்நிலைகளுமே காரணங்கள் ஆகா என்று பௌத்தர்கள் கருதுகிறார்கள்.

மக்களிடையே காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குப் பாரம்பரியமும் சூழ்நிலைகளும் அடிப்படைக் காரணமாக இருக்க முடியாது. முற்பிறவியில் நாம் செய்த வினைகளும், இந்தப் பிறவியில் நாம் செய்துவரும் செயல்களுமே காரணம் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். நாம் செய்யும் செயல்களே

நமது ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் காரணங்கள் ஆகுமேயன்றி, வேறு எந்தக் காரணமும் இல்லை என்பது பௌத்தர்களின் கொள்கை.

ஒரு முறை சுபன் என்னும் வாலிபன் ஒருவன் புத்தரை அணுகி, ''பெருமானே! உலகில் மக்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் நிலவுவதற்குக் காரணம் என்ன? ஒருவன் அறிவாளியாயும் மற்றொருவன் மடயனாயும் ஒருவன் நல்லவனாயும் மற்றொருவன் தீயவனாயும், ஒருவன் நோயாளியாயும் மற்றொருவன் திடகாத்திரனாயும், ஒருவன் ஏழையாயும் மற்றொருவன் பணக்காரனாயும் இருக்கக் காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டான்.

அதற்குப் பெருமான், ''தாம் தாம் செய்யும் கருமங்களின் விளைவாகவே, மாந்தரிடையே வேற்றுமைகள் நிலவுகின்றன'' என்று சுருக்கமாகப் பதில் சொன்னார்.

ஆகவே வாழ்வில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு, பௌத்தர்களின் கருத்துப்படி கருமம்தான் காரணம் என்றால், கருமம் என்பது என்ன? அது எத்தனை வகைப்படும்? எது நல்ல கருமம்? எது கெட்ட கருமம்? எந்த எந்தக் கருமங்களைச் செய்தால் ஒருவன் நிர்வாணப் பேற்றை அடையலாம்?

கருமம் என்னும் சொல், இங்கு செயலைக் குறிக்கும்; அப்படியானால் செயலுக்குத் தூண்டுகோலாய் இருப்பது எது?

மனோ எழுச்சி என்பது பௌத்தர்களின் கொள்கை. இந்தக் கருத்தை ஒப்புக்கொண்டால், மனோ எழுச்சிதான் கருமத்தின் பிறப்பிடம் எனலாம். மனத்தில் உதிக்கின்ற எண்ணம் பிறகு சொல்லாகவும் செயலாகவும் விரிவடைகிறது. ஆகவே எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றும் கருமம் என்னும் சொல்லில் அடங்கும். அதாவது மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் செய்யப்படும் செயல்கள் அனைத்தையும் கருமம் என்னும் சொல் குறிக்கும்.

மனத்தாலும் வாக்காலும் காயத்தாலும் ஏற்படும் கருமங்களை, நற்கருமங்கள், தீய கருமங்கள் என இரு பெரும் பிரிவுக்குள் அடக்கலாம்.

புத்தர் பெருமான் போதித்தவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது நற்கருமத்தின்பாற்படும். அவர் விலக்கியவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது தீய கருமத்தின்பாற்படும்.

பயின்று பயின்று, தீய கருமங்களை விலக்கவும் நல்ல கருமங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகவும் ஒருவன் பழகி வர வேண்டும்.

இந்தப் பழக்கத்தின் பயனாய், நல்லவற்றை மட்டுமே கடைப்பிடித்து ஒழுகக் கூடிய ஒரு மனப் பக்குவம் ஒருவனுக்கு ஏற்படும். பிறகு நல்ல செயல்களையும் விட்டொழித்து, விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடக்கும் ஒரு மனநிலை உருவாகும். அந்தப் பரிபக்குவ நிலை மனத்துக்கு உண்டானதும், நிர்வாணப் பேற்றை அடைவதற்கு உரிய தகுதி ஒருவனுக்கு ஏற்பட்டுவிடும்.

நற்செயலையும் தீச் செயலையும் விட்டொழித்த ஒரு சம நிலை மனத்துக்கு ஏற்படும்போதுதான், நிர்வாணப் பேறு கிட்டும் என்று பௌத்தம் கூறுகிறது.

நற்செயல்களையும் தீச் செயல்களையும் விட்டு ஒழிப்பது அவசியம்தான்; எனினும் இரண்டையும் நினைத்த நேரத்தில் விட்டொழித்துவிட யாராலும் முடியாது. பயிற்சியின் மூலம் முதலில் தீமைகளை விட்டுவிட முயல வேண்டும்; அவற்றோடுகூட நற்கருமங்களைச் செய்து செய்து பழகி வர வேண்டும். இவ்வாறு செய்து வந்தால் நற்செயல்களையும் விட்டுவிடக் கூடிய பரிபக்குவம் மனத்துக்கு உண்டாகும்.

இதற்கு முதற் படியாக, பத்துத் தீய ஒழுக்கங்களை விட்டு விடுமாறு பௌத்தம் போதனை செய்கிறது. இவற்றில் மூன்று மனத்தைப் பற்றியன; நான்கு வாக்கைப் பற்றியன; மூன்று காயத்தை — அதாவது உடலைப்—பற்றியன.

அவா, வெறுப்பு, தவறான சிந்தனை இந்த மூன்றும் மனம்பற்றிய தீமைகள் ஆகும்.

பொய் சொல்லுதல், பிறரை இகழ்ந்து பேசுதல், பிறர் பற்றிக் கோள்சொல்லுதல், பயனில்லாத பேச்சுக்களைப் பேசுதல், இந்த நான்கும் வாக்கு சம்பந்தமான தீமைகள் ஆகும்.

கொலை செய்தல், திருடுதல், விபச்சாரம் செய்தல் இந்த மூன்றும் உடலால் ஏற்படும் குற்றங்களாகும்.

இந்தப் பத்துக் குற்றங்களையும் ஒருவன் அகற்றுவதில் வெற்றி பெற்றுவிடுவானாயின், அதன் பின்னர், நன்மைகள் செய்வதைத் தவிர்த்து அவனால் வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அது மட்டும் அல்லாமல், பற்றின்றி நல்ல காரியங்களைச் செய்யக் கூடிய பரிபக்குவம் அவனுக்குப் பழக்கமாகி விடும்.

உலகில் காணப்படும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு, முற் பிறவிகளில் செய்த கருமங்கள் மட்டுமே காரணம் அன்று; இந்தப் பிறவியில் செய்யப்படும் கருமங்களும் காரணம் ஆகும்.

அவனவன் செய்யும் கருமங்களுக்கு ஏற்ப, ஒருவனுக்குப் பாவ புண்ணியங்கள் ஏற்படுகின்றன. பௌத்த சமய சம் பிரதாயப்படி, அறிந்து தெரிந்து செய்யப்படும் கருமங் களுக்குத்தான் பாவ புண்ணியங்களின் தொடர்பு உண்டு; அறியாமல் தெரியாமல் செய்யப்படும் கருமங்கள் அவனுடைய பாவ புண்ணியங்களைப் பாதிப்பது இல்லை.

உதாரணமாக, பூசலின் காரணமாக, மூக்கனுடைய வீட்டை ராக்கன் எரித்துவிடுகிறான் என வைத்துக்கொள் வோம்; இது அறிந்து தெரிந்து செய்த ஒரு தீமை ஆகும். இந்தத் தீய செயலுக்கு உரிய பலனை, இந்தப் பிறவியிலோ அடுத்தடுத்த பிறவியிலோ அனுபவியாமல் ராக்கனால் தப்ப முடியாது.

அப்படியின்றி, ஒருவன் பற்ற வைத்த நெருப்பு, தற்செயலாக — அதாவது காற்றின் காரணமாகவோ, கவனக் குறைவின் காரணமாகவோ அடுத்த வீட்டை எரித்துவிடுவதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். இது அவன் அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு அறியாமல் செய்த தீச் செயல் ஆகும். இத்தகைய நிகழ்ச்சி எதுவும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் ஏற்படுமாயின் அதனால் பாவ புண்ணியம் எதுவும் அவனுக்கு ஏற்படுவது இல்லை'' என்று பௌத்தம் கூறுகிறது.

ஆனால், மற்ற சமயத்தினர் இதை ஏற்கவில்லை. அறிந்து தொட்டாலும் சரி, அல்லது அறியாமல் தொட்டாலும் சரி' தொட்டவனை நெருப்பு சுடாமல் விடாது; அதே போல, அறிந்து செய்தாலும் சரி, அல்லது அறியாமல் செய்தாலும் சரி, பாவ புண்ணியங்களின் பலன்கள் ஒருவனைப் பாதியாமல் இருப்பது இல்லை என்று மறுக்கிறார்கள்.

வாழ்க்கையில் காணப்படும் வேறுபாடுகளுக்குக் கருமம் ஒரு மூல காரணம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், அனைத்துக்கும் கருமம் மட்டுமே காரணம் என்பதை, பௌத்த சமயம் ஏற்கவில்லை. முற்பிறவியில் ஒருவன் செய்த கருமந் தான் இப்பிறவியில் அவனை நடத்திச் செல்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால், தீயதை விலக்கக் கூடிய ஆற்றலும் நல்லதைச் செய்யக் கூடிய ஆற்றலும் அவனுக்கு இல்லாது போகும். நல்லதையோ, தீயதையோ, பாவத்தையோ, புண்ணியத்தையோ கருமம் செய்கிறது. கர்த்தா செய்ய வில்லை. — அதாவது மனிதன் செய்யவில்லை — என்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டுவிட்டால், அது மோசமான ஒரு கொள்கை யாகும். இந்த ஒரு கொள்கையை அங்கீகரித்துவிட்டால், கெட்டவன் எப்பொழுதும் கெட்டவனாகவே இருக்க நேரும். நல்லவன் எப்பொழுதும் நல்லவனாகவே இருக்க நேரும். தீய வன் திருந்தி வாழ முடியாத ஒரு அபத்த நிலை இதனால் உரு வாகிவிடும்.

இந்த அபத்த நிலையைப் பௌத்தம் அங்கீகரிக்க வில்லை. தீயவன் திருந்தி வாழ முடியும், மேலான ஒரு கதியை அவன் அடையமுடியும் என்றுபௌத்தம் முழுக்க முழுக்க நம்புகிறது.

மனிதனுடைய செயல்களை ஐந்து நியாமங்கள் பாதிக் கின்றன என்றும், அவற்றில் கருமவினை என்பது ஒரு நியாமம் என்றும் பௌத்த நூலோர் வரையறை செய்து இருக்கின்ற னர். ஹேது நியாமம், பீஜ நியாமம், தரும நியாமம், சித்த நியாமம், கரும நியாமம் என ஐந்து வகைப்படும்.

இவற்றில் ஹேது நியாமம் என்பது பருவ காலங் களைப் பற்றியது.

பீஜ நியாமம் என்பது விதைகள், அளவுகள் பற்றியது.

தரும நியாமம் என்பது, ஈர்ப்பு சக்தி பூகம்பம், நிலச் சரிவு இவை பற்றியது.

சித்த நியாமம் என்பது மனம் பற்றியது.

கரும நியாமம் என்பது பழவினை பற்றியது.

இந்த ஐந்து நியாமங்களின் விரிவையும் விளக்கத்தையும் பௌத்த நூல்களில் தெரிந்துகொள்க.

கந்தங்கள்

தீவிர வாதத்தை எந்தத் துறையிலும் பௌத்த சமயம் ஆதரிக்க வில்லை. நம்மைச் சுற்றிலும் காணப்படும் உலகம் எப்படி இயங்குகிறது?• நாம் எப்படி எப்படி நடந்துகொண் டால் நல்லவை தீயவைபற்றிச் சிந்திக்க முடியும், பிறகு அவற்றுக்கு இயைய வழி வகைகளை வகுத்துக்கொண்டு வாழ மட்டும் பௌத்தம் விரும்புகிறதே யல்லாமல், வேறு துறை களில் தீவிர கவனம்செலுத்தி வாழ பௌத்தம் விரும்பவில்லை.

உலகத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து அதற்கு ஏற்ற ஒழுக்க நெறிகளை வகுத்துக்கொண்டு. வாழ்வதுதான் சிறந் தது என்பது பௌத்தர்களின் கருத்து.

அவ்வாறு வாழ முயல்வதை விடுத்து, ''இந்த உலகம் எப்பொழுது தோன்றியது? இதைப் படைத்தவர் ஒருவர் உண்டா இல்லையா? அவர் எத்தகையவர்? அவர் கருப்பாய் இருப்பாரா? சிவப்பாய் இருப்பாரா? இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு உள்ளவரா? இல்லாதவரா?'' என்பது போன்ற துறைகளில் கவனம் செலுத்துவதை, பௌத்தம் வீண் வேலை என்று கருதுகிறது.

தற்செயலாக ஒரு மாங்கனி கிடைத்தது என வைத்துக் கொள்வோம். அந்த மாங்கனியை நாம் சாப்பிடலாமா? கூடாதா? சாப்பிட்டால் நன்மை பயக்குமா? அல்லது தீமையை விளைவிக்குமா என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பதுதான் பயனுடையதாய் இருக்குமே யன்றி, ''இந்தக் கனியை

கொடுத்த மாமரம் எப்பொழுது தோன்றியது? மாமரம் முந்தியதா? அல்லது மாங்கொட்டை முந்தியதா? இவற்றுள் எது முந்தியது?'' என்ற ஆராய்ச்சியில் புகுந்து ஒருவன் காலத்தையும் பொழுதையும் கழிப்பானேயானால், அவனால் மாம்பழத்தைச் சாப்பிட முடியாது போவதுடன், உண்மையையும் அறிய முடியாது அவன் திண்டாட நேரும்; அவனால் சமுதாயத்துக்கும் அவனால் நன்மை செய்யமுடியாது போகும்.

கடவுள் இல்லை; ஆத்மா இல்லை. உலகில் காணப்படும் பொருள்கள் அனைத்தும் அநித்தியமானவை என்று பௌத்தம் கூறும் முடிவுகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோமாயின், அநித்தியமான உலகில் வாழும் நமக்கு, அறநெறியும் ஒழுக்க நெறியும் அவசியம்தானா என்றும் ஒருவித மனப்பாங்கு யார் உள்ளத்திலும் இயல்பாகவே பிறக்கக் கூடும்.

இதற்குப் பௌத்தம் பதில் கூறி இருக்கிறது. அநித்தியமான உலகில் வாழும் நாம் அந்த அநித்தியத்துக்கு இயைந்த முறையில் அறநெறிகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் வகுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தால்தான், சஞ்சலமில்லாத அமைதியான ஒரு நிலையை அடைய முடியும்.

இதன் பொருட்டு, உலகத்தை நுணுகி ஆராய்ந்து, சில முடிவுகளைப் பௌத்தம் வரையறை செய்து இருக்கிறது. மனிதன் மேன்மை பெற வழிவகைகளை வகுத்துக்கொடுப்பது தான் பௌத்த சமயத்தின் முக்கிய குறிக்கோள். ஆகவே, மனிதன் எத்தகையவன் என்பதைப் பாகுப்படுத்திப் பார்த்து, பௌத்தம் விவரித்து இருக்கிறது.

மனிதன் இரு பகுதிகளால் ஆக்கப்பட்டு இருக்கிறான்; ஒரு பகுதி உடல்; மற்றொரு பகுதி மனம். உடலை ரூபம் என்றும் மனத்தை நாமம் என்றும் பௌத்த நூலோர் பாகு படுத்திக் கூறுவர்.

உடலும் மனமும் சேர்ந்து உயிர்கள் உண்டாகின்றன. உடலைச் சடப்பொருள் என்றும் மனத்தை சக்தி என்றும் — அதாவது *எனர்ஜி — என்றும் கூறலாம்.

---

* Energy

உடலும் மனமும் ஐந்து கந்தங்களால் ஆக்கப்பட்டு இருப்பதாகப் பௌத்த நூலோர் வரையறை செய்து இருக்கின்றனர். அந்த ஐந்து கந்தங்களின் பாலி மொழிப் பெயரும் தமிழ் மொழிப் பெயரும் வருமாறு:

ரூபம்	=	உருவு
வேதனை	=	நுகர்ச்சி
ஸம்ஸ்ஞை	=	குறிப்பு
ஸம்ஸ்காரம்	=	பாவனை
விஞ்ஞானம்	=	உள்ள அறிவு.

இவற்றில் ரூப-கந்தம் என்பது கீழ்வரும் இருபத்தெட்டுப் பிரிவுக்குள் அடங்கும்.

நான்கு பூதங்கள் : மண், நீர், நெருப்பு, காற்று.
ஐந்து புலன்கள் : மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.
ஐந்து சுவைகள் : சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.
இரு பால்கள் : ஆண்பால், பெண்பால்.
மூன்று நிலைகள் : எண்ணம், உயிர்ப்பு, இடைவெளி.
இரு தொடர்பு : பேச்சு, சைகை.
ஏழு உயிர்த்தன்மைகள் : மிதத்தல், நெகிழ்ச்சி, சரிப்படுத்திக்கொள்ளும் திறன், ஒன்றுகும் திறன், ஆயுட் காலம், தேய்வு, மாற்றம்.

வேதனைக் கந்தம் என்பது ஆறு வகைப்படும். ஒவ்வொரு வகையிலும், நன்மை பயப்பது, தீமை பயப்பது, நன்மையும் தீமையும் கலந்து பயப்பது என மூன்று பிரிவுகள் உண்டு. இந்த மூன்று பிரிவுகளும் ஐம்பொறி வாயிலாகவும் மனத்தின் வாயிலாகவும் நுகரப்படுவதால், இந்தக் கந்தம் பதினெட்டு வகைப்படும்.

ஸம்ஸ்ஞை கந்தம் என்பது, ஐம்பொறிகளாலும் மனத்தாலும் பெறுகின்ற அறிவைப் பாகுபடுத்தி, இது மரம், இது இனிப்பு, இது கனம், இது நல்லது, இது கெட்டது என்று வேறுபடுத்திப் பிரித்து அறிகின்ற ஞானம். இதுவும் ஆறு வகைப்படும்.

ஸம்ஸ்கார கந்கம் என்பது, மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றினுல் செய்யப்படும் தொழில்களும் அவற்றின்

பயனாய் ஏற்படும் மாறுதல்களும் ஆகும். இந்தக் கந்தம் ஐம்பத்திரண்டு பிரிவுக்குள் அடங்கும்.

விஞ்ஞானக் கந்தம் என்பது, அறிவுகளுக்கு எல்லாம் ஆதாரமாய் சரீரத்தினுள் இருக்கும் உணர்வு. இந்தக் கந்தம் எண்பத்து ஒன்பது வகைப்படும்.

மேலே விவரித்த ஐந்து கந்தங்களும் அவற்றின் உப பிரிவுகளும் நிலையானவை அன்று; கணத்துக்குக் கணம் மாறும் இயல்புடையவை.

இவை அடிக்கடி கலந்து பிணைந்து செயல்படுவதனால் உடலும் மனமும் உருவாகி, செயல்படுகின்றன. இவ்வாறு செயல்படும் சக்தியையே பௌத்தர்கள் உயிர் என்று கூறுகின்றனர்.

கந்தங்களுக்கு ஆற்றல் குறைந்து, தனித் தனியே பிரியும் போது, அவற்றின் கூட்டுறவாக இதுவரை உயிர்போல் இயங்கி வந்த சக்தி பிறகு சிதறிவிடுகிறது; அப்படிச் சிதறும் போது சாவு உண்டாவதாகப் பௌத்தர்கள் கூறுகிறார்கள்.

கந்தங்கள் ஐந்தில் கடைசியில் வரும் விஞ்ஞான கந்தமே - அதாவது மன உணர்வே - மறுபிறப்பு எடுக்கும் ஆற்றல் பெற்றது என்பது பௌத்தரின் கொள்கை.

இந்த மன உணர்வையும் கடந்து, செயல்படும் ஆத்மா ஒன்று இருப்பதாக வேதாந்திகள், ஜைனர்கள் ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

இந்தக் கொள்கையைப் பௌத்தர்கள் ஏற்கவில்லை.

ஆன்மா என ஒன்று உண்டு. அது இல்லாது போனால் மறு பிறவியும் கரும வினைகளும் இருக்க முடியாது என்னும் கருத்தில் ஊறி ஊறிப் பழகிப் போனவர்களுக்கு, பௌத்தர்கள் கூறும் சூனிய வாதத்தையும் நான் எனும் ஒரு தனி வியக்தி இல்லை என்பதையும் புரிந்துகொள்வது கடினமாய் இருக்கும். நான் எனும் தனி வியக்தி என ஒன்று கிடையாது என்பதை அடியில் வரும் பௌத்தக் கதை மூலம் அறியலாம்.

ஒரு முறை மிலிந்தன் என்னும் அரசன் ஒருவன், நாகசேனர் என்னும் பௌத்த பிக்குவைச் சந்தித்து, தத்துவ விசாரம் செய்தான். அப்போது 'நான்' எனும் தனி

வியக்தி உண்டா இல்லையா எனும் கேள்வி எழுந்தது. இந்தக் கேள்வி எழுந்ததும் பிக்குவிடம், ''பெருமதிப்பு வாய்ந்தவரே! மக்கள் தங்களை எவ்வாறு தெரிந்துகொள்கிறார்கள்? தங்கள் பெயர் என்ன?'' என்று வினவினான்.

''என் பெற்றோரும் புரோகிதர்களும் பிறரும் என்னை நாகசேனன் என்று அழைக்கிறார்கள். ஆயினும் நாகசேனன் என ஒரு தனி வியக்தி இல்லை'' என்று நாகசேனர் பதில் சொன்னார்.

இப்படி நாகசேனர் பதில் சொன்னதும், அரசன் மிலிந்தன் வியப்படைந்தான். ''நாகசேனன் என ஒரு தனி வியக்தி இல்லையாயின், பாவம் என்பதும் புண்ணியம் என்பதும், தண்டனை என்பதும் சன்மானம் என்பதும் இருப்பதற்கு ஏதுவில்லையே?'' என்று கேட்டான்.

அதற்கு நாகசேனர், ''அரசே! நாகசேனன் என ஒரு தனி வியக்தி இல்லை. குறிப்பிட்ட குறிப்பிட்ட ஏதாவது ஒரு நிலையில் ஐந்து கந்தங்கள் சேரும்போது, தனித்த ஒரு வியக்தி உருவாகிறான். அந்த வியக்தியை மக்கள் நாகசேனன் என்று அழைக்கிறார்கள்'' என்று கூறினார்.

இதை அரசன் மிலிந்தனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே அவன், ''உடம்புதான் நாகசேனரா?'' என்று அவன் கேட்டான்.

''இல்லை'' என்று நாகசேனர் பதில் சொன்னார்.

''அப்படியானால் மனம்தான் நாகசேனரா?'' என்று கேட்டான்.

''அதுவும் இல்லை'' என்று நாகசேனர் பதில் சொன்னார்.

''அதுவும் இல்லையாயின், மூச்சுதான் நாகசேனரா?'' என்று வினவினான் அரசன்.

''இல்லை'' என்று பதில் சொன்னார் நாகசேனர்.

''அதுவும் இல்லையாயின் நாகசேனர் என்று நீங்கள் வரையறுத்துக் கூறுவது எது?'' என்று குழப்பத்துடன் கேட்டான் அரசன். மேலும் தொடர்ந்து, ''பெரியவரே! தாங்கள் கூறுவது எனக்கு உண்மை எனத் தோன்றவில்லை. ஒலி வடிவில் மட்டும்தான் நாகசேனர் இருக்கிறாரா? உருவத்

தில் நாகசேனர் இல்லையா? கண்ணுக்கு எதிரே நாகசேன ரைக் காணும்பொழுது, அவரைக் காணவில்லை என்று கூற, என் மனம் ஒப்பவில்லை'' என்று அரசன் கூறினன்.

அரசன் மிலிந்தன் இவ்வாறு கேட்டதும் நாகசேனர் அவனைப் பார்த்து, ''அரசே! நீங்கள் நடந்து வந்தீர்களா? அல்லது தேரில் வந்தீர்களா?'' என்று கேட்டார்.

''தேரில்தான் வந்தேன்'' என்று அரசன் பதில் சொன்னன்.

''அப்படியானல், அரசே! நீங்கள் வந்த தேர் எது? அழகு வேலைகளுடன் துலங்கும் மேல் விதானம் இருக்கிறதே அது தேரா? அல்லது நான்கு சக்கரங்களும் தேரா? அல்லது கடிவாளங்கள் தேரா? அல்லது குதிரைகள் தேரா? இவற்றில் எதைத் தாங்கள் தேர் என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள்?'' என்று வினவினர்.

அதற்கு அரசன், ''தனித் தனியாகப் பார்த்தால், இவற்றில் எந்த ஒரு உறுப்பையும் தேர் என்று குறிப்பிட முடியாது'' என்று பதில் சொன்னன்.

''அப்படியானல் தாங்கள் தேர் என்று குறிப்பிடுவது சொல் அளவில் மட்டும்தான் பொருந்தி வருகிறதே யல்லாமல், பொருள் அளவில் அது பொருந்தி வரவில்லை என்பது மெய்தானே?'' என்று கேட்டார் நாகசேனர்.

''ஆம்'' என்று ஒப்புக்கொண்டான் அரசன்.

''அப்படியானல் தாங்கள் தேரில் வந்ததாகக் கூறியது உண்மை இல்லைதானே'' என்று கேட்டார் நாகசேனர்.

அரசன் ஒப்பவில்லை. ''பெரியோரே! நான் தேரில் தான் வந்தேன். பல உறுப்புகள் ஒன்று சேரும்போதுதான் தேர் என்பது உருவாகிறது. அந்த உறுப்புகளை அலக்கு அலக்காகப் பிரித்துவிட்டால், தேர் என்னும் உருவம் மறைந்துவிடுகிறது'' என்று சொன்னன்.

அரசன் இவ்வாறு கூறியதும் நாகசேனர், ''அரசே! நாம் மனிதன் என்று குறிப்பிடும் ஒவ்வொரு வியக்தியும் இப்படிப் பட்டவன்தான். உறுப்புகள் பல சேர்ந்து தேர் ஒன்று உருவாவதைப் போல, ஐந்து கந்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்து

ஒரு வடிவு கொள்ளும்போது, அது உயிர் என்னும் உணர்வைப் பெறுகிறது'' என்று விளக்கிச் சொன்னர்.

மேலே நாம் கவனித்த விவாதத்திலிருந்து ஐந்து கந்தங்களின் சேர்க்கையால் உயிர் என்பது தோன்றுகிறது என்றும், அவை தனித் தனியே பிரிய வாய்ப்பு நேரும்போது, உயிரும் பிரிந்து கரைந்துவிடுகிறது என்றும் தெரிந்துகொண்டோம்; இவற்ருேடுகூட, நிலையான ஒரு உயிரோ அல்லது ஒரு பொருளோ கிடையாது என்பதையும் தெரிந்து கொண்டோம்.

அப்படியாயின் பௌத்த சமய மரபுப்படி, மறு பிறவி எடுப்பது எது? நிர்வாணப் பேற்றை அடைவது எது? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன.

அவற்றை அடுத்த அத்தியாயத்தில் கவனிக்கலாம்.

மறு பிறப்பும் நிர்வாணமும்

வைதீக மதத்தினர், ஜைன மதத்தினர், பௌத்த மதத்தினர் ஆகியோர் மறு பிறப்பு, மோட்சம், நரகம் ஆகிய மூன்றையும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர்.

ஆனல் மறு பிறப்பு என்பது எது? மோட்சம் என்பது எது? மறு பிறப்பையோ மோட்சத்தையோ அடைவது எது? என்பதில் ஒவ்வொரு மதத்தினரும் வேறுபட்டு விடுகின்றனர்.

நிலையான ஆத்மா என்பது ஒன்று உண்டு என்றும் தத்தம் கருமத்துக்கு ஏற்ப, மறு பிறப்பையோ, மோட்சத்தையோ அல்லது நரகத்தையோ அது அடைகிறது என்றும் வைதீக சமயத்தவரும் ஜைன சமயத் தவரும் நம்புகின்றனர்.

ஆனல் பௌத்த சமயத்தவரோ நிலையான ஆத்மா என்பது கிடையாது என்று கூறுகின்றனர்.

அப்படியானல் பௌத்தர்களின் தத்துவ விசாரப்படி, மறு பிறவி எடுப்பது எது? மோட்சம் அடைவது எது? நரகம் அடைவது எது?

இயல்பாக எழும் இந்தக் கேள்விகளுக்கு, பௌத்தர்கள் கூறி இருக்கும் விடை.கள் வருமாறு:

ஒரு மனிதன் இந்த மண்ணுலகில் பிறக்கிறுன். படிக் கிறுன். திருமணம் செய்துகொள்கிறுன்; வீடுகள் கட்டுகிறுன்; தனக்குத் தெரிந்த வகையில் எப்படியோ வாழ்க்கை நடத்தி விட்டு மறைந்து போகிறுன். அவன் மறைந்து போயினும், அவன் செய்த கருமங்களின் பிரதிபலிப்பு சில காலம்வரை மக்கள், வீடுகள், ஆகியவற்றில் தொடர்ந்து நீடித்து இருக்கிறது.

இது எதைப் புலப்படுத்துகிறது? செய்தவன் இறந்து போயினும் அவன் செய்த வினைகள், அவனுக்குப் பின்னர் சில காலம் நீடித்து இருக்கும் என்னும் ஒரு உண்மையை அவன் கட்டிய வீடும் அவன் பெற்ற பிள்ளைகளும் நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றனர்.

இதைப் போலவே, மனிதன் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலும் அவனுடை. ய அக வாழ்விலும் புற வாழ்விலும் சில மாற்றங்களை உண்டாக்காமல், பிரதிபலிப்பைப் பதியச் செய்யாமல் இருப்பது இல்லை. அவனவன் செய்யும் செயல் களுக்கு ஏற்ப, அவனுடைய அக வாழ்விலும் புற வாழ்வி லும் நன்மை தீமைகள் ஏற்படுகின்றன.

அகத்தில் விளையும் நன்மை தீமைகள், செய்தவன் இறந்து போன பின்னர், அவனுடைய மறு பிறவிக்கு வித்தாக அமைகின்றன.

நற் காரியங்களை மிகுதியாகச் செய்திருப்பானுயின், அவன் தேவ லோகம் போன்ற இன்ப உலகங்களில் மறு பிறவி எடுக்கிறுன்.

தீமைகள் அதிகம் செய்திருப்பானுயின், அவன் நர லோகத்தில் பிறக்கிறுன்; அங்கே துக்கத்தை அனுபவித்து உழல்கிறுன்; தீவினைப் பயன் கழிந்து போனதும், எஞ்சி யிருக்கும் அவனது நல்வினைக்கு ஏற்ற பிறவியைப் பிறகு அவன் எடுக்கிறுன்; மனிதனுகவோ, விலங்காகவோ, அரக்க னுவோ, பேயாவோ அவன் பிறக்கிறுன்.

எந்த மனிதனும் நன்மைகளை மட்டுமே அல்லது தீமைகளை மட்டுமே புரிவது இல்லை. நன்மைகளையும் தீமைகளையும் கலந்து செய்யும்போது, எது மிகுந்து இருக்கிறதோ அந்த வினைகளுக்கு உரிய ஓர் உலகத்துள் பிறந்து பலன்களை அனுபவித்துவிட்டு, பிறகு மறு பிறவி எடுக்கிறான்.

நன்மைகளையும் தீமைகளையும் விட்டுஒழிக்கும் பரிபக்குவ நிலை ஏற்படும்பொழுதுதான் அவன் நிர்வாணப் பேற்றை அடைகிறான்.

ஆகவே ஒருவனின் மறு பிறவிக்கு வித்தாய் அமைவது, மனம்தான் என்பது பௌத்த சமயக் கொள்கை.

பௌத்த சமயக் கொள்கைப்படி, மனம் என்பது விஞ்ஞான கந்தத்தின் ஒரு பகுதியாகும். மனிதன் ஒருவன் இறக்கும்பொழுது, அவன் உடலில் இதுவரை சேர்ந்து இருந்து வந்த ஐந்து கந்தங்களும் பிரிக்கப்படுகின்றன.

அப்போது, அவன் ஜீவித காலத்தில் செய்து வந்த நல்வினை தீவினைகள், மறு பிறவிக்கு ஒரு வித்துப் போன்று, விஞ்ஞான கந்தத்தில் அமைந்துகொள்கின்றன.

அப்படி அமைந்துகொள்ளும் கரும சக்தி, தம் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு மற்ற நான்கு கந்தங்களுடன் கலந்து, தேவப் பிறவியையோ, மனிதப் பிறவியையோ, அல்லது அசுரப் பிறவியையோ எடுத்துக்கொள்கிறது.

பௌத்த சமயச் சம்பிரதாயப்படி கரும சக்திதான் மறு பிறவி எடுக்கிறது எனலாம். வேதாந்திகளின் கருத்துப்படியும் ஜைனர்களின் கருத்துப்படியும், மறு பிறவி எடுப்பது கரும பந்தமுடைய ஆன்மாவாகும்.

கரும சக்திதான் மறு பிறவி எடுக்கிறது என்றால், பௌத்தர்கள் கருத்துப்படி நிர்வாணப் பேறை அடைவது எது என்ற கேள்வி எழுவது இயல்பு.

கரும சக்தி முழுதும் அற்றுவிட்ட ஒரு சூனிய நிலையையே பௌத்தர்கள் நிர்வாணம் என்று கூறுகிறார்கள்.

பௌத்த சமயத்தில் தத்துவ விசாரத்துக்குக் கொடுத்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டிலும், ஒழுக்கத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

பௌத்த தருமப்படி, இல்லறத்தான் ஒருவன், இல்லற தருமத்தை வழுவாது கடைப்பிடித்து ஒழுகியபோதிலும், மேலான ஒரு கதியை அடைய முடியுமே யன்றி, நிர்வாணப் பேற்றை அவன் அடைய முடியாது என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில், பௌத்த தருமத்தில், துறவறத்துக்குச் சிறப்பான ஒரு ஸ்தானம் உண்டு. துறவறத்தை மேற்கொண்ட, அருகத் நிலையை அடைந்த பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் சேர்ந்த கூட்டத்துக்கே சங்கம் என்று பெயர்.

பௌத்தர்கள் போற்றும் மும்மணிகளில் **சங்கம்** என்பதும் ஒன்று.

ஆகவே சங்கத்தைப்பற்றியும் சங்கத்துக்கு வகுக்கப் பட்ட ஒழுக்கநெறிகள் பற்றியும் அடுத்த அத்தியாயத்தில் தெரிந்துகொள்ள முயல்வோம்.

பௌத்த சங்கம்

சங்கம் சரணம் கச்சாமி

(சங்கத்தை நான் சரணடைகிறேன்)

பௌத்த சங்கம்

சங்கத்தின் தொடக்கம்

உலகில் காணப்படும் துக்கத்தைப் போக்க, பௌத்தம் முதலில் தருமங்களை வரையறை செய்துகொள்ளலாயிற்று; பிறகு வரையறை செய்துள்ள தருமங்களைக் கடைப்பிடித்து, பேணிப் பாதுகாத்துப் பரப்ப, சங்கத்தை நிறுவலாயிற்று.

சங்கம் என்பது, மக்களிடையே பௌத்த தருமத்தைப் பரப்புவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு அமைப்பு எனலாம். போதி ஞானம் அடைந்த பின்னர் தாம் அடைந்த சுய அனுபவ ஞானத்தை, முதலில் பெருமான், காசியில் இருக்கும் ஐந்து பிக்குகளுக்கு உபதேசித்தார்.

அவர்கள் பெருமானைக் குருவாக அங்கீகரித்து, அவரைப் பின்பற்றலானார்கள்.

இந்த ஐந்து பிக்குகளை உறுப்பினர்களாகக்கொண்டே, பௌத்த சங்கம் உருவாயிற்று.

புத்தர் பெருமான் காலத்தில் கங்கை நதித் தீரத்தில் பல் வகையான துறவோர் கூட்டங்கள் இருந்தன. தத்துவ விசாரங்களில் ஈடுபட்டு, வாக்குவாதங்கள் புரிவதிலும், தத் தம் கொள்கைகளைப் பரப்புவதிலும் அவை முனைப்புடன் ஈடுபட்டு வந்தன.

அரசியலில் ஈடுபடாமல், தத்துவ விசாரத்தில் மட்டுமே துறவோர் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தியபடியால், துற வோர் கூட்டங்களுக்கு நாட்டில் மதிப்பும் செல்வாக்கும் மிகுதியாகி வந்தன.

அதனால் அரசர்களும் செல்வச் சீமான்களும் துறவோர் கூட்டத்திற்கு, தக்க ஆதரவு காட்டினார்கள். குறிப்பாக, ஒரு சார்பு பற்றிய துறவோர் கூட்டத்துக்கு மட்டும் அர சர்கள் ஆதரவு காட்டவில்லை. நாட்டில் சஞ்சரித்த துற

வோர் கூட்டங்கள் அனைத்துக்குமே அரசர்கள் ஆதரவு காட்டினார்கள்.

படித்தவனுக்கு நாட்டில் மதிப்பு இருந்தது; ஆயினும் அவனைக் காட்டிலும் துறவிக்கு மதிப்பு மிகுதியாக இருந்தது; படிப்பும் துறவு மனப்பாங்கும் ஒருசேர இருக்கும் ஒருவருக்கு நாட்டில் அலாதியான தனி மதிப்பு இருந்தது.

ஆரம்ப காலத்தில் பிராமணர்கள்தாம் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, தத்துவ விசாரத்திலும் வேத விசாரத்திலும் ஈடுபட்டார்கள்.

பிறகு க்ஷத்திரியர்களும் துறவறத்தை மேற்கொண்டு, தத்துவ விசாரத்திலும் தவத்திலும் ஈடுபடத் தொடங்கினார்கள். இவர்களில் விசுவாமித்திரர், மகாவீரர், புத்தர் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

பிராமணத் துறவிகள் விரும்பித் தம்பால் வரும் பிராமண, க்ஷத்திரிய மாணவர்களுக்கு மட்டுமே போதனைகள் செய்தார்கள்; பிராமண மாணவர்களுக்கு வேதங்களையும் தத்துவ நூல்களையும் கற்பித்தார்கள்; க்ஷத்திரிய மாணவர்களுக்கு, தரும சாத்திரங்கள், அர்த்த சாத்திரங்கள் ஆகியவற்றையும் வில் வித்தை, வாள் வித்தை போன்றவற்றையும் கற்பித்தார்கள். வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் தத்துவ போதனைகளைப் பிராமணர்கள் கற்பித்ததாகத் தெரியவில்லை.

பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும்தான் தத்துவ விசாரம் செய்யத் தகுதியுடையவர்கள் என்னும் குறுகிய கருத்தை முதன் முதலாகத் தகர்த்தவர் புத்தர் பெருமான்தான். இதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை.

அறிவில் தேட்டமும் ஆர்வமும் உள்ளவர்களுக்கு, பௌத்த சங்கத்தின் வாயில் திறந்து இருந்தபடியால், பல்வேறு சாதிப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களும் ஆர்வத்துடன் பௌத்த சங்கத்தில் விரும்பிச் சேர்ந்தார்கள்.

தருமம் என்பது தமக்கும் தம்மை அண்டினவர்களுக்கும் மட்டுமே உரியது என்ற ஒரு குறுகிய நோக்கம் புத்தர் பெருமானிடம் கிடையாது. 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்

வையகம்' என்னும் பெருநோக்கு புத்தர் பெருமானிடம் இருந்தபடியால்தான், போதி ஞானம் அடைந்ததும் தாமே புறப்பட்டுச் சென்று ஐந்து பிக்குகளுக்குப் போதி ஞானத்தை அவர் போதிக்கத் தொடங்கினார்.

மற்ற துறவோர் கூட்டங்களுக்கும், பௌத்த பிக்கு சங்கத்துக்கும் இடையே முக்கியமான ஒரு வேற்றுமை உண்டு. மற்ற துறவோர் கூட்டங்களின் முக்கிய நோக்கம் தவ வாழ்வில் ஈடுபட்டு, மோட்சமடைவதே யாகும். அதனால் அத்தகைய மனப்பாங்கு கொண்ட துறவோர்கள், தமது ஈடேற்றத்தில் மட்டும் நாட்டமும் அக்கறையும் கொண்டு, தவ வாழ்வை மேற்கொண்டார்களே யல்லாமல், தருமப் பிரச்சாரம் செய்து, மக்களிடையே விழிப்பு ஏற்படச் செய்ய வேண்டும் என்னும் உயரிய கருத்து அவர்களிடம் இல்லை.

தாம் மட்டும் ஈடேற்றம் பெற்றுவிட்டால் போதும் என்னும் கருத்து, பெருமானுக்கு இருந்ததில்லை. தாம் பெற்ற அனுபவங்களை மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்து அவர்களும் ஈடேற்றம் பெற வழிகாட்டுவது. தமது முக்கிய கடமையாக அவர் கருதினார். பிக்கு சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் அறுபது என உயர்ந்ததும், அவர்களைத் தம் அருகே வைத்துக் கொண்டு, பெருமையடைவதைப் பெருமான் விரும்பவில்லை. அவர்களை உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் அனுப்பி, பௌத்த சமயத்தைப் பரப்ப அவர் ஏற்பாடு செய்தார். ''பிக்குகளே! தருமத்தைப் பரப்ப, உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கள். ஒரே வழியில் இருவர் சேர்ந்து செல்லாதீர்கள்'' என்று யோசனை சொன்னார்.

இந்த ஒரு உபதேசத்திலிருந்து பௌத்த சங்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோள், மக்களிடையே தருமத்தைப் பரப்பி, அவர்களுக்கு வழிகாட்டுவதாகும் என்பது தெரிகிறது.

ஒரு சங்கத்தை அமைத்து, முதன் முதலாகச் சமயப் பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கியவர்கள் பௌத்தர்கள் தாம் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. இன்று உலகில் இயங்கும் சமயப் பிரச்சார நிறுவனங்களில், பௌத்த சங்கமே மிக மிகப் பழமையானது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இது மட்டு மல்லாமல் இன்னும் ஒரு சிறப்பும் பௌத்த சமயத்துக்கு உண்டு. சாதி வேற்றுமைகளுக்குப் பௌத்த சங்கத்தில் இடம் இல்லை; உயர்ந்த சாதியானும் சங்கத்தில் சேரலாம்; தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவனும் சங்கத்தில் சேரலாம். பௌத்த சங்கத்தில் பிராமணர்கள் சேர்ந் தார்கள்; க்ஷத்திரியர்கள் சேர்ந்தார்கள். வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் சேர்ந்தார்கள். இழி குலத்தவர்களும் சேர்ந் தார்கள்; சேர்ந்தது மட்டு மல்லாமல், உயர்ந்த அந்தஸ்தை யும் அவர்கள் பெற்றார்கள். உபாலி என்னும் நாவிதனும் சுவபாகன் என்னும் புலையனும் சுநீதன் என்னும் தோட்டியும் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து பெருமை பெற்றவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

''கடலில் கலக்கும் ஆறுகள் தத்தம் பெயரை இழந்து, கடல் என்னும் பெயரைப் பெறுவதைப் போலவே, பிக்கு சங்கத்தில் சேருவோரும் தத்தம் குலப் பெயர், சாதிப் பெயர் ஆகியவற்றை இழந்து, சிரமணர் என்னும் பெருமை மிக்க பெயரைப் பெறுகின்றனர்'' என்று பெருமான் கூறி இருக் கிறார்: (உதானம் 5-5. அங்குத்தர நிகாயம், அட்டக நிபாதம்).

சாதி வேற்றுமைக்கு இடம் இன்மையால், பௌத்த சங்கத்தில் பலரும் ஆர்வத்துடன் சேர்ந்தார்கள்; விருப் புடன் ஆதரித்தார்கள்.

பௌத்த சங்கத்தை ஆதரிக்கவும் ஆர்வத்துடன் அதில் மக்கள் சேர்வதற்கும் முக்கிய காரணம் சாதி வேற்றுமையை அகற்றியது மட்டும் அன்று; புத்தரிடம் காணப்பட்ட வாதத் திறமையும் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும்.

குருட்டுப் பக்தியைப் பெருமான் அறவே வெறுத்தார். யார் சங்கத்தில் சேர வந்தாலும் சரி, முதலில் அவர்களின் மனநிலையை உரையாடுவதன் மூலம் தெரிந்து கொள்வார். பிறகு அவர்களுக்கு இருக்கும் ஆர்வத்தைக் கவனிப்பார். ஆர்வம் இருக்கிறது என்பது தெரிய வந்ததும் பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் கூறி விளக்குவார். ஒருவன் உண்மையை அறிவதற்கும் அதை அவன் ஏற்பதற்கும்

இடையே பெரிய வித்தியாசம் உண்டு. இதைப் பெருமான் திட்டவட்டமாக அறிவித்து இருக்கிறார். ''ஒரு கரண்டியில் தேனை விட்டால், எதுவும் ஆட்சேபியாது தேனை அந்தக் கரண்டி ஏற்றுக்கொள்ளும். ஆனால் தேன் எத்தகையது? அதன் சுவை எப்படி இருக்கும்? என்பது எல்லாம் அந்தக் கரண்டிக்குத் தெரியாது

''உண்மையை அறிவது என்பது இதனிலும் வேறு பட்டது. தேனை அனுபவித்து நாவினால் சுவைத்தவன் அது இனிப்பானது என்பதை அறிவான். அனுபவித்ததும் தேன் இத்தகையது என்பதை அறிந்துகொள்வான். கரண்டிக்கு அது சாத்தியம் இல்லை'' என்று பெருமான் கூறி இருக்கிறார்.

இத்தகைய விவாதங்களால், ஆடவர்களின் உள்ளத்தைப் பெருமான் பெரிதும் கவர்ந்தார். ஆடவரில் இளையோரும் முதியோரும் நடுத்தர வயதினரும் ஆர்வத்துடன் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்து பிக்குகள் ஆயினர்.

இதனால் நாட்டில் மக்களிடையே அதிகப் பரபரப்பு உண்டாயிற்று. ''ஆடவர்களைப் பிக்கு சங்கத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதனால், புத்தர் குடும்பங்களைக் குலைக்கிறார்; தாய்க்கு மகன் இல்லாமலும், மனைவிக்குக் கணவன் இல்லாமலும், சகோதரிக்குச் சகோதரன் இல்லாமலும், பாட்டிக்குப் பேரன் இல்லாமலும் செய்கிறார்'' என்று நாட்டு மக்கள் பழித்துப் பேசத் தொடங்கினார்கள்; பிச்சையின் பொருட்டு வீடு வீடாகச் செல்லும் பிக்குகளை அவர்கள் ஏசவும் தொடங்கினார்கள்.

ஆனால் நாளடைவில் இந்த ஏச்சும் பேச்சும் முணுமுணுப்பும் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து போயின. சங்கத்தின் சிறப்பையும் உபயோகத்தையும் உணர்ந்து மக்கள் சங்கத்தை ஆதரிக்கலாயினர்.

சங்கத்தின் நோக்கம்

ஒரு மனிதன் சமூகத்தை விட்டு விலகித் தனித்து இருந்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்தால் அவனுக்குச் சட்டதிட்டம்

எதுவும் தேவையில்லை. அவன் தன் மனம் போல வாழ்ந்தாலும் சரி, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு வாழ்ந்தாலும் சரி, அவனுடைய நடத்தையால், சமூகத்துக்கு நன்மையோ தீமையோ உண்டாவது இல்லை.

பௌத்த சமயத்தில் துறவறத்துக்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டு; ஆயினும் மக்கள் சமுதாயத்தைவிட்டு விலகி இருந்துகொண்டு, துறவறத்தைக் கடைப்பிடிப்பதை, பௌத்தம் அங்கீகரிக்கவில்லை என்று தெரிகிறது.

ஏனெனில் ஜாதகமாலா என்னும் பௌத்த நூல், ''ஒருவரை உண்மையாக நாம் கௌரவிக்க வேண்டுமானல், அவர் செய்த உபதேசங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக நாம் தவறக்கூடாது. மாலைகள் அணிவிப்பதும் மலர்கள் தூவுவதும், தூப தீபங்கள் காட்டுவதும் அவரைப் பெருமைப் படுத்துவது ஆகா'' என்று கூறுகிறது.

இதைப் போலவே பக்தி சதகம் என்னும் நூலும் ''புத்தர் பெருமானே! உம்மை வழிபடுவது, உலகுக்கு நன்மை செய்வதில் அடங்கி இருக்கிறது'' என்று கூறுகிறது.

பிக்கு சங்க அமைப்பின் முக்கிய நோக்கம் மூன்று. உலகில் காணப்படும் தீமைகள் தம்மைத் தாக்காதவாறு, தனித்து இருந்து பயிற்சி மூலம் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வது;

தீமைகளை விலக்குவதோடு, பிறருக்கு நன்மை செய்வதில் நாட்டம் செலுத்துவது; பிறகு பற்று இன்றி, நல்லவற்றைப் பிறருக்குச் செய்து பழகுவது.

இந்தப் பயிற்சியின் மூலமாய் மனத்தில் பற்றுதல்களுக்கே இடமில்லாமல் செய்துகொள்வது,

இவ்வாறு ஒரு பிக்கு பயிற்சி பெறுவதனல்தான், பௌத்த மடங்களைப் பள்ளிகள் - அதாவது பயிற்சி பெறும் இடம் - என்று அழைக்கின்றனர்.

நாளுக்கு நாள் பௌத்தப் பள்ளிகளுக்கு நாட்டில் மதிப்பு மிகுதியாகி வந்ததால், பிக்கு ஆவோரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கலாயிற்று. பல்வேறு துறைகளில் இருக்கும் ஆடவர்கள் துறவறத்தை மேற்கொண்டு பிக்குகள் ஆயினர்.

அப்படிப் பிக்கு ஆனவர்களில் நல்லவர்களும் இருந்தார்கள். தீயவர்களும் இருந்தார்கள். சந்தர்ப்பவாதிகளும் சங்கத்தில் சேர்ந்து பிக்கு ஆனார்கள்.

இப்படி சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள் மிகப் பெரும்பாலோர் புத்தர் பெருமான் உயிருடன் இருக்கும்வரை தத்தம் கைவரிசையைக் காட்டாது வாளா இருந்தனர். அவர் மகா பரி நிர்வாணம் அடைந்ததும், கட்டுப்பாடு இன்றி, தத்தம் மனம் போனவாறு நடக்கலாம் என்னும் ஒரு கருத்து இடம் பெறலாயிற்று.

இதற்கு முதிய பிக்குகள் இடம் கொடுக்கவில்லை. பௌத்த சங்கத்தின் முதல் கூட்டத்தை இராஜகிருகத்தில் கூட்டி, சங்கத்தின் சட்ட திட்டங்கள் விதிகள் நடைமுறைகள் ஆகியவற்றை அவர்கள் வரையறை செய்தார்கள்.

கடன்காரன், அரண்மனைச் சிப்பந்தி, போர்வீரன், தொத்து வியாதியுள்ளவன், பெற்றோரின் அனுமதி பெறாதவன் ஆகியோரைச் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்வது இல்லை என்று விதிகள் வகுத்தார்கள்.

இதனால் சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கும் அரசியல்வாதிகளுக்கும் சோம்பேறிகளுக்கும் தொத்து வியாதியுள்ளோருக்கும் சங்கத்தில் சேர்ந்து, பிக்கு ஆகும் வாய்ப்பு கிட்டவில்லை.

விரும்பத் தகாதவர்களை விலக்கிவிடுவதால் மட்டும் சங்கம் ஓங்கி வளர முடியாது; உடை, உண்டி, உறையுள், மருந்து, எடுபிடி சாமான்கள் ஆகியவைபற்றி, சில வரையறை இருந்தால்தான், சங்கம் வளர்ந்து ஓங்கி, தனது கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்ற முடியும்.

ஆகவே பிக்குகளும், பிக்குணிகளும், தம்மைப் பொறுத்தவரை எப்படி எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், சங்கத்தைப் பொறுத்தவரை எப்படி எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், பிறரோடு எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும், பிற சமயத்தவரோடு எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் ஆகியவை பற்றி, சில வரையறைகளைப் பெருமான் செய்தார். இவற்றையே பௌத்த சமயத்தில் விநயம் என்று குறிப்பிடுவர்.

வஜ்ஜியர்களின் ஆட்சி மன்றக் குழுவினர் கடைப்பிடித்த சட்ட திட்டங்களையே, தமது சங்கத்துக்கும் புத்தர் பெருமான் வகுத்துக்கொண்டார் என்று பல ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவற்றில் ஏழு முக்கிய நியமங்கள் வருமாறு:

(1) பிக்குகள் பல தடவைகள் கூடி, கலந்து முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

(2) எடுத்த முடிவுகளை ஒரே மனத்துடன் ஒற்றுமையாக நிறைவேற்ற முயல வேண்டும்.

(3) சங்கம் முடிவு எடுத்த நியமங்களை 'இவை சங்கம் ஏற்றுக்கொண்ட நியமங்கள் அன்று' என மறுத்துப் பேசலாகாது; சங்கம் ஏற்படுத்திய கட்டளைகளை மீறலாகாது; சங்கத்தின் உட்கருத்தை அறிந்து அதன்படி நடக்க வேண்டும்.

(4) முதியோர்களையும் ஒழுக்கசீலர்களையும் தலைவர்களாகப் போற்றி, மதித்து நடக்க வேண்டும்.

(5) அடிக்கடி தோன்றும் அவாவுக்கு வசமாகிவிடாதபடி வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

(6) தனிமை வாழ்வை விரும்ப வேண்டும்.

(7) உடன்படித்த அறிவாளிகள் வந்தால் அவர்களை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்க வேண்டும்; வந்திருக்கும் உடன்படித்த அறிவாளிகளைத் தக்கபடி உபசரிக்க வேண்டும்.

இந்த ஏழு நியமங்களையும் பிக்குகள் தவறாது கடைப்பிடித்து ஒழுகினால், முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று பெருமான் உபதேசித்தார்.

இந்த ஏழு நியமங்களிலிருந்து, பெருமான் கட்டுப்பாடான எளிய வாழ்வை அங்கீகரிக்கிறார் என்பதையும் கடுமையான தவ வாழ்வை அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை என்பதையும் நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

எளிமையான வாழ்க்கை நடத்த இன்றியமையாது தேவைப்படும் எட்டுப் பொருள்களைப் பிக்கு வைத்துக்

கொள்ளலாம் என்பதைப் பெருமான் அங்கீகரித்துள்ளார். அவையாவன:

துவராடைகள்	3
பிச்சைப் பாத்திரம்	1
இடையில் கட்டும் கச்சை	1
ஊசி	1
சவரக் கத்தி	1
நீர் வடிகட்டும் துணி	1

இந்த எட்டுப் பொருள்களையும்* பிக்குகள் வைத்துக்கொள்ளலாம்.

பிக்கு சங்கத்தில் சேர்ந்து பிக்கு ஆக வேண்டுமானால், அதற்குப் பிரமாதமான சடங்கு எதுவும் கிடையாது.

சங்கத்தில் சேர்ந்து பிக்குவாக விரும்புவோர் தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்த பின், அவர்களைப் பெருமான் சங்கத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார்.

வர வர நாளடைவில் சங்கத்தில் சேர்வோரின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கலாயிற்று. ஆகவே தக்கவர்களை, பிக்குவாகச் சேர்த்துக்கொள்ளும் உரிமையை, மற்ற பிக்குகளுக்கு வழங்கினார்.

உயிருடன் இருக்கும்வரை, புத்தர் பெருமானே சங்கத்தின் தலைவராய்த் திகழ்ந்தார் அவர் மகா பரி நிர்வாணத்தை அடைந்த பின்னர், சங்கம் முழுமைக்குமே தலைமைப் பதவி கிட்டிற்றே தவிர, தனித்த ஒரு எந்தப் பிக்குவுக்கும் தலைமைப் பதவி அளிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில், புத்தர் என்னும் அருகதை ஒருவருக்குப் பதவியினால் உண்டாவது அன்று. எவருக்கு முதிர்ந்த அனுபவ ஞானமும் மன்பதைக்கு வழி காட்டும் பரிபக்குவமும் ஞானத் தெளிவும் உண்டோ, அவரே

---

*முத்துவ ராடையும் பிச்சைப் பாண்டமும்
சிறிய மழுவும் தைக்கும் ஊசியும்
இடையிற் கச்சையும் நீர்வடித் துண்டும்
என்னும் எட்டிப் பொருளே போதும்
யோகம் பயிலும் பிக்குவி னுக்கே

புத்தர் ஆகும் அருகதை உடையவர். அந்த அருகதையும் ஒரே பிறவியில் மட்டும் கிட்டுவது அன்று. அதனால் தமக்குப் பின்னர், சங்கத்தின் தலைமைப் பதவிக்கு யாரையும் புத்தர் நியமிக்கவில்லை

தாம் பரிநிர்வாணம் அடைவதற்கு முன்பு ஆனந்தனிடம் ''ஆனந்தா! எனக்குப் பின்னர் சிறு சிறு மாற்றங்களை, இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்றவாறு சங்கத்தில் செய்து கொள்ளலாம்'' என்று அனுமதித்தார்.

பெருமான் நிர்வாணம் அடைந்த பின்பு, பிக்குகள், அவர் போதித்த விநயங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினார்கள். பிறகு ஐநூறு பிக்குகள் இராஜகிருக நகரில் கூடி, பெருமான் போதித்த அறநெறிகளையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் (தருமம் - விநயம்) தொகுத்து சூத்திர பிடகம் என்றும் விநயபிடகம் என்றும் வரையறை செய்தார்கள்.

இந்த இரண்டு பிடகங்களுமே பிக்குகளுக்கு வழிகாட்டும் சாத்திரங்களாக அமைந்தன.

அவற்றில் யார் யாரைச் சங்கத்தில் சேர்க்கலாம்? சேர்ந்தவர்கள் தவறு செய்தால் அவர்களுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனைகள் யாவை? பிக்குவைச் சங்கத்தில் சேர்க்க யாருக்கு அதிகாரம் உண்டு? எந்த வயதில் ஒருவர் சங்கத்தில் பிக்குவாகச் சேரலாம்? இவை பற்றிய விவரங்கள் விநய பிடகத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன

எந்த வயதிலும் ஒருவன் துறவறத்தை மேற்கொண்டு பிக்கு ஆகலாம். ஆயினும் பதினைந்து வயது நிரம்பிய பின்னரே, சிரமணராக சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவர்; தலையை மழித்துக்கொண்டும், பூணூல் முதலியவற்றை அகற்றி விட்டும், மூன்று சீவர ஆடையுடன் பிக்கு சங்கத்தில் சேரலாம். சங்கத்தில் சேர்வதற்குச் சடங்கு எதுவும் கிடையாது. வயதான மூன்று பிக்குகள் முன்னிலையில்,

புத்தம் சரணம் கச்சாமி
தருமம் சரணம் கச்சாமி
சங்கம் சரணம் கச்சாமி

என்று மூன்று முறை சொல்லிய பின் சங்கத்தில் ஒரு உறுப்பினராக அவன் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவான்.

பத்து சீலங்களைக் கடைப்பிடிப்பதாக உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்டு, மாணவப் பிக்கு, திரிபிடகம் முதலிய பௌத்த நூல்களைப் பயின்று வருவான். இருபது வயதைக் கடந்ததும், பழைய பெயரை அகற்றிவிட்டு, புதுப் பெயரும், பிக்கு என்ற அந்தஸ்தும் அவனுக்கு வழங்கப்படும்; சிரமணனிலிருநது பிக்கு நிலை; பிக்கு நிலையிலிருந்து தேரர் நிலை; தேரர் நிலையிலிருந்து மகா தேரர் என்ற வரிசைக் கிரமம் உண்டு: மகா தேரர் நிலையை அடைவதற்கு வயது, பயிற்சி, மனப் பரிபக்குவம் ஆகியவை கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

முதிய பிக்கு, நோயாளிப் பிக்கு இவர்களைத் தவிர்த்து, மற்ற பிக்குகள் ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை பிச்சைப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பிச்சை ஏற்கப் புறப்பட வேண்டும்.

இல்லறப் பெண்டிர் ஆகாரத்தைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டு வாயிலில் காத்து நிற்பர்; பிக்கு வந்து மௌனமாக நின்றதும் பிச்சையையிட்டுவிட்டு வணங்குவர்.

பிச்சையைப் பெற்றுக்கொண்டு, பிக்குகள் திரும்புவர்; பிச்சையிட்ட இல்லத்தாருக்கு நன்றி கூறுதல் பிக்குகளின் வழக்கம் இல்லை.

போதிய அளவு பிச்சை கிடைத்ததும் மடத்துக்குத் திரும்பி, பிக்குகள் உணவு உட்கொள்வர். பிறகு சாத்திரங்களைப் படிப்பதிலும், கற்பிப்பதிலும், தியானத்திலும் எஞ்சியிருக்கும் பகல் பொழுதைக் கழிப்பர்.

பிக்குகள் தனித்து வாழ்வது கூடாது; ஒரு மடத்தில் மூன்று பிக்குகளுக்குக் குறையாமல் தங்க வேண்டும். அதிகப் படியாகவும் தங்கலாம்

மழைக் காலம் நான்கு மாதங்கள் மட்டும் பிக்குகள் ஒரே இடத்தில் தங்கி, பௌத்த தருமங்களைப் படிப்பதிலும் ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் தியானம் செய்வதிலும், பிறருக்குப் போதனை செய்வதிலும் செலவிட வேண்டும்.

கடவுளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையிலும் தேவர் களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடையிலும் தரகர்களாக இருந்து சடங்குகள் நடத்துவதற்கு, பௌத்த தருமத்தில் இடம் இல்லை; பிறருக்காக வேள்விகள் புரிவதோ, பிறருடைய நலத்துக்காக, கடவுளிடம் பிரார்த்திப்பதோ பௌத்த பிக்கு களின் வேலையில்லை. அதனால் தருமத்தை ஆராய்வதற்கும், அதைப் பிறருக்குப் போதிப்பதற்கும், பௌத்த பிக்கு களுக்குப் போதிய அவகாசம் உண்டு; ஆகவே இந்த இரு துறைகளிலுமே பிக்குகள் அதிக கவனம் செலுத்துவர்.

சங்கம் என்னும் சொல், பௌத்த சமய சம்பிரதாயத் தில், ஒரு தலைமைப் பீடத்தையோ, அல்லது தலைமைப் பதவியையோ குறிப்பது அன்று; பிக்குகளின் கூட்டத்தை குறிக்க, பொதுவாகச் சங்கம் என்னும் சொல்லைப் பயன் படுத்துகிறார்கள்.

ஹிந்து சந்நியாசிகள் காவி உடை உடுத்துகிறார்கள்; ஜெயின சந்நியாசிகளில் சுவேதாம்பரப் பிரிவினர் வெள்ளை ஆடை அணிகிறார்கள்; பௌத்த பிக்குகள் மஞ்சள் நிற ஆடை அணிகிறார்கள்; இதைத் துவராடை என்று கூறுவர்.

மேலே போர்த்துக்கொள்ளும் துவராடை மூன்று துண்டுகளை ஒட்டுப் போட்டுத் தைத்ததாக இருக்கும்; மஞ்சள் நிற ஆடைக்கு அந்தக் காலத்தில் மதிப்பு மிகுதியாக இல்லாதபடியால் அந்த நிறத்தை, பிக்குகள் தேர்ந்து எடுத் தார்கள். பின்னர் அந்த நிறமே பெரு மதிப்புக்கு உரிய ஒரு நிறமாகிவிட்டது.

உடுத்தி இருக்கும் உடைகளைத் தவிர்த்து, அதேபோல மற்றொரு செட் உடையை வைத்துக்கொள்ள மட்டும்தான் பிக்குகளுக்கு உரிமை உண்டு. அதற்கு அதிகமாகப் பிக்குகள் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது; எந்த நேரத்திலும் உடம்பில் ஆடை இல்லாது பிக்குகள் இருத்தல் கூடாது.

''உலகத்தில் காணப்படும் மற்ற மதத் துறவோர் கூட்டத்தைக் காட்டிலும், பௌத்த சமய பிக்கு சங்கம் மிகவும் பெருமைப்படத்தக்க வகையில் செயல்பட்டு

வருகிறது; படிப்பிலும், சீலத்திலும், சிந்தனையிலும், செயலி லும் மேன்மையுடன் திகழ்கிறது. புத்தர் பெருமானின் போதனைகளைக் கடைப்பிடிப்பதிலும், பரப்புவதிலும் நிகரற்று விளங்குகிறது'' என்று ஆங்கிலேயர் ஒருவர் பாராட்டி எழுதி இருக்கிறார்.

நான்கு நெறிகள்

உலக மக்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியினர் - சுமார் ஐம்பது கோடி மக்கள் — பௌத்த சமயத்தைக் கடைப்பிடிக் கின்றனர். அவர்களில் பல்வேறு நாட்டினர், பல்வேறு இனத்தினர், பல்வேறு மொழியினர் இருக்கிறார்கள்; பல் வேறு நாகரிக நிலையிலுள்ளவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

புராதன நாகரிகம் வாய்ந்த பாரத நாட்டில் தோன்றிய பௌத்த சமயம், புராதன நாகரிகம் வாய்ந்த சீன நாடு முதல் நாகரிகத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்த புரியாத் மக்க ளிடையிலும் பரவி அவர்களை மேன்மைப்படுத்தி இருக்கிறது; அக வாழ்விலும் புற வாழ்விலும் மலர்ச்சி ஏற்படச் செய் திருக்கிறது.

புத்தர் காலத்தில் கங்கை நதித் தீரத்தில் மட்டுமே பௌத்தம் பரவி இருந்தது. அதன் சுற்று வட்டாரங்களில் பிரயாணம் செய்து பிக்குகள் பௌத்த அறநெறிகளைப் பரப்பி வந்தார்கள்.

அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திலிருந்துதான் பௌத்த சமயம் அயல்நாடுகளுக்குப் பரவத் தொடங்கிற்று. தாம் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவியதுடன் நிற்காது, அயல்நாடு களில் பௌத்தத்தைப் பரப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் அசோகச் சக்கரவர்த்தி செய்தார்.

பௌத்த பிக்குகளும் ஆர்வத்துடன் பௌத்த சமயத் தைப் பரப்புவதில் அக்கறை காட்டினர். சிங்கள நாடு, பர்மிய நாடு, சீனம், ஜாவா, சயாம் முதலிய நாடுகளில் பௌத்தத்தைப் பிக்குகள் பரப்பினர்.

அந்தக் காலத்தில் போக்குவரத்து வசதிகள் மிக மிகக் குறைவு. அப்படி இருக்கும்போது, யாரும் துணிந்து அயல் நாடுகளுக்குப் போக மாட்டார்கள்; இருந்தும் பிக்குகள் சென்றிருப்பதைக் கவனித்தால் அவர்களுக்குப் பௌத்த சமயத்தில் இருந்த ஆர்வம் தெரியவரும்.

புத்தர் பரி நிர்வாணம் அடைந்து இரு நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான், அயல் நாடுகளில் பௌத்தத்தைப் பரப்பும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவருகிறது. அயல் நாடுகளில் பௌத்தத்தைப் பரப்பும் பணியை அசோக மன்னன்தான் மேற்கொண்டான் என்று சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தம் தந்தை பிந்துசார மன்னன் மரணப் படுக்கையில் இருந்த சமயம், அசோக மன்னன் உஜ்ஜயனி பிரதேசத்தை நிர்வகிக்கும் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டு இருந்தான். அங்கே இருக்கும்போது பெரிய வியாபாரி ஒருவனின் புதல்வியை அசோக மன்னன் திருமணம் செய்துகொண்டு இருந்தான். அவனுக்கு அவள் மூலம் மகேந்திரன் என்னும் ஆண் குழந்தையும், சங்கமித்திரை என்னும் பெண் குழந்தையும் பிறந்தார்கள்.

தன் தந்தை மரணப் படுக்கையில் கிடப்பது தெரியவந்ததும். அசோக மன்னன் பாடலிபுத்திரத்துக்கு விரைந்தான்.

தன் தந்தை காலமான பின்னர், அசோக மன்னன், நூற்றுக்கு அதிகமான இளவரசர்களைக் கொலைசெய்துவிட்டு, மகத நாட்டின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். பதவி ஆசை காரணமாக, செய்யத்தகாத கொடுஞ் செயல்களை எல்லாம் அசோக மன்னன் ஆரம்பத்தில் செய்தான்.

பின்னர் கலிங்க நாட்டின் மீது படை எடுத்ததன் விளைவாக ஏற்பட்ட படுகொலைகள் அசோக மன்னனின் உள்ளத்தில் அதிக அதிர்ச்சியை உண்டுபண்ணிற்று. பலாத்காரத்தின் மூலம் மக்களைத் திருத்துவதைக் காட்டிலும் போதனைகள் மூலம் மக்களைத் திருத்துவதே நீடித்த நன்மை பயக்கும் என்று அசோக மன்னன் தீர்மானித்தான்.

அது சமயம் பௌத்த சங்கம் மகத நாட்டிலும் கோசல நாட்டிலும் தருமத்தைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபட்டு இருந்தது.

அந்தச் சங்கத்தை ஊக்குவித்து அசோக மன்னன் உதவி புரிந்ததால், பிக்குகள் தூரம் தொலைவிலுள்ள அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று பௌத்த தருமத்தைப் பரப்பினார்கள்.

அசோக மன்னன் காலத்தில் பௌத்த பிக்குகள் யவனம், காந்தாரம், காஷ்மீரம், சிங்களத் தீவு, மலேயா, சுமத்திரா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று பௌத்த தருமத்தைப் பரப்பினார்கள். அசோக மன்னனின் புதல்வன் மகேந்திரனும் புதல்வி சங்கமித்திரையும் பௌத்த தருமத்தைப் பரப்பும் பொருட்டுச் சிங்களத் தீவுக்குச் சென்றார்கள்.

அரசர்களின் உதவியாலும் தங்கள் முயற்சியாலும் பௌத்த பிக்குகள், உலகின் பல்வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்று பௌத்த தருமத்தைப் பரப்பினர்.

இந்திய நாட்டிலும் பதினோராம் நூற்றாண்டுவரை, பௌத்த சமயம் சீருடனும் சிறப்புடனும் தன் கடமையைச் செய்து வந்தது.

அதன் பின்னர் சமயப் பூசல்களின் காரணமாக, பௌத்த சமயம் ஓங்கி வளர முடியாத சூழ்நிலை உருவாகி, இந்தியாவில் பௌத்த சமயம் நலிந்து போயிற்று.

இதன் காரண காரியங்களை விளக்க முயன்றால், அது ஒரு பெரிய நூலாகிவிடும்.

தமக்கு முன்பு நிலவிய சமயங்களான வைதீக சமயம், ஜைன சமயம், ஆசீவக சமயம் ஆகியவற்றின் தாக்குதல்களையும் தமக்குப் பின்னர் தோன்றிய சமயங்களான கிறிஸ்தவ சமயம் இஸ்லாமிய சமயம் ஆகிய இரு சமயங்களின் தாக்குதல்களையும் சமாளித்துத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதுடன் நின்றுவிடாமல் சுமார் ஐம்பது கோடி மக்களுக்குப் பௌத்தம் மன அமைதியையும் தெம்பையும் உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளித்து இன்றும் நிலை பெற்று இருக்கிறது என்றால் அதை ஒரு மகத்தான சாதனையாகவே கொள்ளல் வேண்டும்.

அறநெறி, அறிவு நெறி, ஒழுக்க நெறி, ஞான நெறி ஆகியவற்றில் மனித குலத்தை மேன்மைப்படுத்தியதில் பௌத்த சமயத்துக்குக் கணிசமான பங்கு உண்டு.

இந்த நான்கு நெறிகளும் மனிதகுலத்திடையே, மென்மேலும் ஓங்கி வளர நாம் அனைவரும் உண்மையோடும் ஆர்வத்தோடும் முயல்வோமாக.

முற்றும்